UNIVERSITY LIBRARY
1930

ANNUAL REPORT

OF THE

ARCHAEOLOGICAL DEPARTMENT

OF THE

COCHIN STATE

MADRAS UNIVERSITY
23 JAN 1931
RESEARCH INSTITUTE

FOR THE YEAR 1103 M. E. (1927—1928 A. D.)

BY

P. ANUJAN ACHAN

GOVERNMENT ARCHAEOLOGIST

TRICHUR

———

ERNAKULAM

PRINTED AT THE COCHIN GOVERNMENT PRESS

1929.

Price—Annas 12.

60716

UNIVERSITY LIBRARY
1930

CONTENTS

		Page.
List of plates.	..	v
Administration Report.	..	1
Details of work undertaken.	..	
Section I.		
Conservation and research.	..	4
Section II.		
Epigraphy.		
1. The Trippunittura Inscription of King Kodai Iravi.	..	11
2. A Hebrew Inscription from Chēnnamangalam.	..	13
Section III.		
Mural Painting.		
A Line sketch of God Śiva.	..	16
Appendix A.	..	18
Appendix B.	..	19
Index.	..	25

LIST OF PLATES

PLATE I.—Lord Śiva—From a mural drawing from the Mattancheri Palace at Cochin.

„ II.—(a) Tippu's flag-staff covered up by the trunk of a banyan tree.

(b) Stone images of gods and goddesses in the Vaḍakkunnāṭan temple, Trichur.

(c) The eastern gateway of the Trichur Palace showing the royal emblems engraved on the towering arch.

„ III.—(a) The front view of a Syrian Church at Kunnamkulam showing resemblance to a Hindu temple.

(b) Another Church at Kunnamkulam with enclosed verandah built in the old style of Hindu architecture.

(c) A view of the verandah of a Syrian Church at Kunnamkulam built in the modern style.

„ IV.—(a) A dolmen at Vāṇiaṃpāra before excavation.

(b) A dolmen at Pōrkalam with its side stone removed.

(c) The dolmen (at Pōrkalam) partly excavated showing the spear and the cot in *situ*.

(d) The inner view of the dolmen (at Pōrkalam) after excavation showing the granite cot inside.

„ V.—(a) An earthen vessel with parts of an unburnt human skeleton buried inside the dolmen at Pōrkalam.

(b) Iron implements discovered from the dolmen during excavation.

(c) An earthen jar discovered from the dolmen.

(d) Earthen vessels of different shapes and sizes excavated from the dolmen.

„ VI.—(a) The ruins of the famous Vaipikōṭṭa Seminary at Chennamangalam, built by the Portuguese in the 16th century.

(b) Bishop Buchanan's gold medal; (i) Baptism of Christ, (ii) The Baptised with flag in hand.

(c) A Hebrew inscription of the 13th century from the Synagogue of the Black Jews at Chennamangalam.

„ VII.—The Trippunittura inscription of King Kodai Iravi.

UNIVERSITY LIBRARY

ANNUAL REPORT
OF THE ARCHAEOLOGICAL DEPARTMENT
OF THE COCHIN STATE

FOR THE YEAR 1103 M. E. (1927-1928 A. D.)

Introductory.

In reviewing the work of the Archæological Department of the State during the year 1103 M. E., I may state at the outset that the work that the Department has been able to turn out this year is comparatively more substantial than that of any of the previous years. The Departmental expenditure has increased from Rs. 1,118 in 1102 M. E., to Rs. 3,867 in the year under report. A typist and a peon were appointed during the year. The post of the Honorary Secretary of the Rama Varma Research Institute continued to be held by me. My office was permanently located in the western wing of the State Museum.

Camp work.

2. During the year under report, I spent 78 days in camp, visited 28 places, and examined a number of historic sites and monuments. Among the latter were ancient temples and epitaphs, caves and dolmens, sculptures in wood and granite, and mural paintings. Detailed descriptions of the more important among these are given in the latter part of this report.

Preservation of ancient monuments.

3. The enactment of the regulation adverted to in the previous report was undertaken during the year. A Bill called "The Cochin Ancient Monuments Preservation Bill" was introduced into the Legislative Council and passed by the Government. It had not however come into operation when the year closed.

Conservation.

4. More attention was devoted this year to the work of conserving monuments of historical interest, in the State. A number of archæological specimens were collected and brought to the Headquarters with the object of developing the Archæological Section of the State Museum. Among the objects thus collected were: (1) stone images of gods and goddesses; (2) sculptural designs in wood and granite; (3) stone inscriptions; (4) burial remains excavated from dolmens; (5) specimens of rare printed Malayalam books; and (6) different varieties of earthen vessels, iron implements, tube wells, etc., excavated from ancient historical sites. These interesting archæological specimens, and many more that are now being collected, will be arranged and kept in their proper places in the State Museum in due course. Besides these specimens, permanent photographic records of six inscriptions and twenty-six historic sites and monuments were also secured.

Construction, acquisition and epair.

5. Constructions and repairs were undertaken by the Department on a small scale during the year. A stone pillar with an inscription on it was erected in front of Tippu's flag-staff, planted by him about hundred and forty years ago at the north-western corner of the fort around the palace at Trichur. Three small caves that were covered up with rubbish in front of the Durga temple at Veḷakkāḷ near Kunnamkulam were cleaned by removing the accumulated dirt. Another cave that was discovered two years ago near the Kakkāḍ fort at Kunnamkulam, was acquired by the Department, and

conserved as a historical monument. Acquisition was also made of an inscribed stone from its owner, Mr. Vaḍaśśeril Nārāyaṇa Menon of Cranganur.

Exploration.

6. A large number of dolmens lying in the centre of a forest on the Vāṇiyampāra tract, and near and around the compound of the Veḷakkād temple at Porkalam, a village near Kunnamkulam, were explored during the year. In February 1928, I excavated one of the dolmens on the Vāṇiyampāra tract when Dr. B. S. Guha of the Zoological Survey of India, who was then camping at Trichur, accompanied me and inspected what I did. The attempt proved to be a success. My next attempt made some time later to excavate one of the dolmens close to the Veḷakkād temple at Porkalam yielded better and more fruitful results. Detailed descriptions of the excavations made and the results obtained from them are given in the latter part of this report.

Paintings, sculptures and other works of art.

7. Attention was devoted during the year to the preservation of the ancient mural paintings exhibited on the walls of the Dutch Palace at Cochin. The experiment made to trace out a portion of these paintings and to reproduce them in colour on paper proved a success. Besides the mural paintings, there are in most of the ancient temples and palaces of the State a large and varied collection of sculptural designs and other works of art of a marvellous character. A few specimens of these have been reproduced in my previous year's report, and some other specimens are given in this too. (See Plates I and II, b).

Publication.

8. The publication of the annual archæological report for 1102 M. E. (1926-27), was made during the year. The inclusion of six full plates containing thirteen different blocks of archæological interest is a special feature of this report. Besides the annual report, a pamphlet on "Arachæology" was written in Malayalam, and about a thousand copies of it were printed and freely distributed among all the villages of the State. As many as five short leaflets on different historical topics were also published during the year in the Government Gazette, which were widely quoted by all the Vernacular papers of the State and outside.

Reference Library.

9. Altogether sixty-two volumes of books were added to the office library during the year, of which thirty-six were received from the Huzur office and twenty-six purchased out of the amount specially allotted for the purpose. The library now consists of sixty-seven volumes in all, most of which are books connected with history and archæology.

The Rama Varma Research Institute.

10. Special mention must be made of the considerable progress attained by the Rama Varma Research Institute during this short period of a year. The Institute was established with the object of collecting rare books and manuscripts bearing on the history of South India in general, and of Kerala in particular, and of affording facilities for students to carry on research work on the ancient history of Cochin. The work of the Institute is regulated by a Committee of five members nominated by the Government, and a recurring grant of Rs. 2,000 a year is provided for its general management. The library attached to the Research Institute contained at the end of 1103 M. E. as many as 499 volumes of rare and important books. In October 1927 the Institute invited Professor Kalidas Nag, M. A., D. Ltt. (Paris), Honorary Secretary of the Greater India Society, Calcutta, to deliver under the auspices of the Institute a series of five lectures on "The Relics of Hindu Civilisation in the Ancient Colonies of Java, Bali, Champa, etc." Dr. Kalidas Nag was received as a State guest. Many people attended the lectures delivered by him at Trichur, Cranganur and Ernakulam.

Receipts and Expenditure.

11. The total estimate sanctioned in the budget for the Archæological Department for the year 1103 M E. was Rs. 3,867 out of which a sum of Rs. 3,095 was spent during the year, as against Rs. 1,036 spent during 1102 M. E. The subjoined is the

statement under the main heads of expenditure for the year ending 1103 :—

		Rs. as. ps.
1.	Establishment	1,418—0—0
2.	T. A. and Contingencies	406—0—0
3.	Books and Periodicals	138—0—0
4.	Photographic materials	371—0—0
5.	Blocks for taking photo prints	94—0—0
6.	Archæological Works (Conservation etc.)	430—0—0
7.	Office furniture	238—0—0
		3,095—0—0

Conclusion.

12. It will be found from what has been stated above, a detailed account of which is given in the following pages, that the nature of the work undertaken and the fresh fields traversed by me within this short period of a year is wide and varied and that the fruition of the work thus started in earnest would take longer time and greater energy. The department would expect the enlightened public to extend their help to it by taking a genuine and creative interest in its endeavours, so that its task may be lightened and its labours rewarded.

13. In conclusion I cannot but express my indebtedness and gratefulness to the Government of His Highness the Maharaja, but for whose active sympathy and encouragement the department would not have been able to do so much.

Office of the Government Archæologist, The Museum, Trichur.

P. ANUJAN ACHAN.

DETAILS OF WORK UNDERTAKEN

SECTION I.

CONSERVATION AND RESEARCH

The Kakkad cave.

In my report for 1102 M. E., I had made mention (see p. 7) of the importance of a laterite cave discovered on the slope of a hill just a furlong or two to the south of the Kakkād fort at Kunnamkulam. The site of this cave was, with the sanction of the Government, acquired to the department at a cost of Rs. 52—5—2. It formed part of a dry land within the Kunnamkulam town and covered an extent of four and a half cents. It is to be reckoned as one of the important monuments in the State. Arrangements are being made to enclose the site with a masonry structure with a gateway at the entrance.

Three Inscriptions.

During the year under report two important inscriptions were conserved and the cost of a third one paid to its owner. A granite slab containing a Portuguese inscription, which was edited and published in my report for 1102 M. E., was, with the sanction of the Government, removed from the Krishnapuram temple at Pullut to the State Museum, Trichur. A new stone was substituted in the temple at a cost of Rs. 5. Another huge granite slab containing an inscription of King Kotai Iravi was removed to the State Museum from the Santāna-Gopāla-Kṛṣṇaswāmin temple at Trippunithura. This slab (see Plate VII) was broken into several pieces when the temple caught fire in 1096 M. E. An expenditure of Rs. 67 was met from the Archæological Department towards the cost of another inscription, which was purchased from its owner in 1100 M. E., and removed to the State Museum, where it is now preserved. This stone was originally found to be lying in front of the Kīḻtaḷi temple at Tiruvanchikkulam. The inscriptions on it records "the payment of some rice, etc., and specially makes reference to Kāññiyūr and Airāṇikkuḷam". (Cochin Archæological Report for 1100 M. E., p. 21).

Mural paintings.

Cochin does not lack in her wealth of mural drawings. About 90 square feet of mural paintings were traced out during the year from the walls of the Dutch Palace at Cochin, and were reproduced in colour on paper. These represent the story of Pārvatī, a detailed description of which is given in Section III of this report. The expenditure for completing this work amounted to Rs. 75, which was met from the head "Archæological Works". The walls of the palace at Cochin contain not less than a thousand square feet of mural drawings most of which represent Puranic stories and legends. These paintings are now in a state of decay, and steps are being taken to preserve them from further deterioration.

Construction of an inscribed pillar.

A stone pillar with the following inscription on it was erected in front of Tippu's flag-staff at the north-western corner of the fort surrounding the Vaḍakke-chira Palace at Trichur at a cost of Rs. 48—11—8. "This flag-staff planted by Tippu in December 1789, as well as this fort, is conserved as a historic monument by the Archæological Department of the Government of Cochin.—September 1927". Tippu invaded Cochin in 1789 A. D. and entered Trichur in the beginning of December of the same year "at the head of a large army consisting of 30,000 infantry and 5,000 cavalry and 20 field guns." (The Cochin State Manual). He made the palace his residence and the Vaḍakkumnāthan temple, situated close by, that of his officers and troops. Though an iconoclast, Tippu did not do any damage to the temple buildings or to the numerous idols contained therein. He kept his flag flying over Trichur till the middle of April 1790, during which time he took possession of the Travancore Lines and advanced up to the Alwaye river. The flag-staff that was planted by him on his victorious entry in Trichur is still to be seen there, though a major portion of it is

now covered up by the trunk of a banyan tree growing near it. (See Plate II, a.) The flag-staff, which is made of solid teak wood, is about 60 ft. in height. Only its top is visible, and can be seen towering over the trunk of the banyan tree. The Vaḍakke-chira Palace which Tippu made his residence was built in a semi-Dutch fashion over two centuries ago. The fort with a moat all round was constructed just before Cochin was threatened to be invaded by Tippu's father, Hyder Ali. At the eastern and western entrances to the palace stand two magnificent gateways in good condition. The four royal emblems, viz., the palanquin, the umbrella, the conch and the lamp (see Plate II, c.), engraved on the beautiful towering arch add to the magnificence of the eastern gateway. To the south of this palace and on the northern shore of the North-tank (Vaḍakke chira) is a mango garden, where, in September 1805, was cremated the body of the great Śaktan Tampuran (strong prince) of Cochin. In honour of the memory of this king a permanent light is lit there even to-day. The palace is a quadrangular building with its western portion raised to a second storey. The portico to the west was attached to the main block during the time of Diwan Śankuṇṇi Menon. In the central courtyard of the palace is located Paḷayannūr Bhagavati, the tutelary deity of the Royal family of Cochin.

Palayannur.

Paḷayannūr is a village about twenty-five miles to the north-east of Trichur. It contains a small old palace, and one of the oldest Bhagavatī temples in the State. The Goddess of this temple is known as Paḷayannūr Bhagavatī. A small shrine dedicated to this Goddess is found in almost all the palaces of the ruling family. A photograph of the beautiful temple of Paḷayannūr Bhagavatī built in the central courtyard of the Dutch Palace at Cochin has been reproduced in my report for the year 1102. (See Plate I, b.). A short account of the origin and importance of the Bhagavatī Temple at Paḷayannūr is given in Malayāḷam in Appendix A of this report.

An old-fashioned palace.

Chelakkara, a village six miles to the west of Paḷayannūr, had been the residence of the chief or Karyakkar of Perāṭṭuvīthi, the territory bordering on the Perār or Bhārata river and comprising the Chelakkara and Paḷayannūr villages. The chief was also known as Toṭṭāśśeri Talaśśannor. He was a powerful chief under the Raja of Cochin, and had often revolted against him. Chiramān Uṇṇi, a member of Toṭṭāśśeri's family, had once bravely sided with the King of Cochin in the war fought against Travancore in 1753 A. D., and was one of those who sustained defeat for their king and allowed themselves to be executed. (The C. S. M. p. 112). Talaśśannor was Pisharoḍi by caste. His family became extinct somewhere about 1800 A. D. and all its properties were confiscated. The old-fashioned palace now seen at Chelakkara was built towards the close of the eighteenth century by Avaṇipparambu Nambūdiripād who was at that time the Sarvādhi-Karyākkār to His Highness the Raja of Cochin. It is a rectangular building with a number of rooms and closets to conveniently accommodate a large family. There are also a few underground chambers for the storage of paddy. The front portion of the building has a second storey where there is a spacious hall with a bedroom and a closet attached to it. Speaking of this palace, Bishop Dr. Buchanan who visited the palace on the 7th of December 1800 writes:- "Near our tents was a Colgum, [Koviłakam] or house belonging to the Raja. It is a large square building composed partly of stone and partly of mud. The greater part of it is only one storey in height, but in some places there is an upper floor. It is roofed with tiles, and totally destitute of elegance or neatness, but is looked upon by the natives as a prodigy. Like the other houses of the country it is surrounded by a grove of fruit trees. Some sepoys were here on duty, the mud walls surrounding the house being considered as fort". (Dr. Buchanan's Mysore, Canara and Malabar, Vol. II, p. 80).

Buchanan's account of Chelakkara.

The account left by Bishop Buchanan about the country and the people of Chelakkara over a century and a quarter ago, may now be read with interest. The following is taken from his diary:—

"Paryunūru [Paḷayannūr] is a large Deśam without any market. It has a small temple and a Colgum, or house belonging to the Raja. On the 7th of December we went a short stage to Shelacary [Chelakkara]. The road leads through a most beautiful country. The rice grounds are narrow valleys, but are extremely well-watered by small perennial streams that enable them annually to produce two crops. Very little of the high ground is cultivated. I observed, however, some fields that contained the Cytisus Cajan more luxuriant than I ever before saw. The houses of the natives are buried in the groves of palms, mangoes, jacks and plantains that skirt the bottoms of the little hills. Above these are woods of forest trees, though not quite so stately as those of Chittagong, are still very fine, and are pleasant to walk in, being free from Rattans and other climbers. The teak and vīṭṭi or black-wood abound in these woods; but all the large trees have been cut, and no care is used to encourage their growth or to check that of useless timber."

"We were escorted by many of the Raja's Nairs and were met by one of his officers of cavalry, well dressed in a blue uniform with white facings, and attended by two orderlies in a similar dress. They wore boots and helmets, and the officer had a gorget; the whole exactly after the European fashion. He informed us that the Raja had been very desirous of meeting us, but that at present he was so unwell that he could not stand without support. This information I believe was merely complimentary! The Raja has made tolerable roads through the hilly parts of the country all the way we have come, and for our accommodation they had been repaired; but we were always much obstructed when we came to a valley, as the roads have been made from ostentation alone, and not from any rational view of facilitating commerce or social intercourse. There are no shops at Shelacary, but people were sent by the Raja to supply our wants. Indeed, nothing can be more polite or attentive than the whole of his conduct".

Bishop Buchanan's Medal.

Bishop Dr. Buchanan who visited Kunnamkulam on December 9, 1800, presented the Kunnamkulam Church with a gold medal, which the authorities have preserved with great care even now. When I visited the church last year the medal was shown to me, and I was allowed to take a photograph of it, which I reproduce in this report. (See Plate VI, b.). The medal is about six and a half inches in circumference and over five tolas in weight. On one of its sides is embossed the baptism of Christ with a motto inscribed in German, which when translated reads: "Thy baptism, oh Lord! Jesus Christ! is the prototype of our own baptism." The other side, on which is embossed the figure of the Baptist with a flag in one hand contains the motto: "Baptism infuses faith, charity and hope; witness to it"! On the flag is written, "Behold the Lamp of God"

Kunnamkulam.

Kunnamkulam is one of the chief centres of Jacobite Syrians in the Cochin State. There are several of their churches in this town and its neighbourhood. Being old converts from Hinduism, they still retain many of the customs and ceremonies that are common to the Hindus. The tying of the tāli by the bride-groom round the bride's neck, the observance of fifteen days birth and death pollution, etc., are in vogue among them as among the Nairs. (*Anthropology of the Syrian Christians*, by L. K. Ananthakrishna Ayyar.) Their houses are constructed like those of the Hindus. and some of them bear even similar names. The architecture of their churches also resembles the Hindu style of building. (See Plate III, a, b, c.) The Syrian Christians of Kunnamkulam are said to have migrated from the village of Pālūr, not far from this town. According to tradition the Apostle St. Thomas visited Pālūr, converted many Nambūdiris to Christianity and set up a church there. This is considered as one of the seven churches founded by him on the Malabar coast. Writing about the 'Nazrāny village' of Kunnamkulam, Bishop Buchanan says: "For an Indian town it is well built and comparatively clean. It has a new church of considerable size. An old church is situated at some distance on a beautiful rising ground. It is now unroofed; but the walls,

although built of indurated clay, only continue very fresh and strong. The altar is arched over with the same materials and possesses some degree of elegance. The burying ground is at the west end of the church where the principal door is placed. From its being very small, the graves must be opened long before the bones are consumed. As the graves are opened for new bodies, the old bones are collected and thrown into an open pit near the corner of the church where they are exposed to the view of all passengers".

The new church that the Bishop refers to here is perhaps the present Western Bazaar Church of the Jacobite Syrians, to which he made a present of the medal already referred to. The old church referred to by him as situated at some distance on a rising ground is perhaps the church of Arthād, located a mile and a half to the south of Kunnamkulam. On the base of a bell-metal lamp placed in the centre of the entrance hall of this church is found the following inscription written in Malayālam characters :—

"കുന്നംകുളങ്ങരെ പള്ളിവക വെ.
ളക്കു—തുലാം ൧൦ പലം ൭൮ വു—കൊ.
ല്ലം ൯൨൪ -ാമാണ്ട ചിങ്ങമാസം ൬-ാംന-
മേച്ചടി അങ്ങാടിയിൽ പനെക്കൽ
ഇയ്യപ്പൻ എഴുത്ത്."

When translated into English this inscription reads: "This lamp belongs to Kunnamkulam church; weight 10 tulāms and 78 palams; written on the 6th of Chingam in the Kollam year 924 by Panakkal Ayyapan of Kunnamkulam bazaar".

The Syrian Christians of Kunnamkum.

Bishop Buchanan has left us an interesting account of the history of the Syrian Christians of Kunnamkulam. Leaving Chelakkara on the 8th of December 1800 the Bishop reached Kunnamkulam, via 'Nellaway' (Nelluvāye) the next morning. After making a reference to Nelluvaye temple, he gives a description of 'Cacadu' (Kakkād) where he encamped for that day. "Opposite to our encampment," the Bishop writes, "was a Nazaren or Christian village, named Cunnungculung--curry Angādy (Kunnamkulam bazaar), which looks very well, being seated on a rising ground amid fine groves of the betal-nut palm. The Papa or priest waited on us. He was attended by a pupil who behaved to his superior with the utmost deference. The Papa was very well dressed in a blue robe ; and though his ancestors have been settled in the country for many generations, he was very fair with high Jewish features. The greater part of the sect, however, entirely resembles the aborigines of the country from whom, indeed, they are descended."

"The Papa informed me that his sect are dependent on the Jacobite patriarch of Antioch, but that they have a metropolitan who is sent by the patriarch on the death of his predecessor. None of the papas or inferior clergy go to Antioch for their education, and all of them have been born in the country. My visitor understood no language but the Syriac and that of Malayāla. He preaches in the latter; but all the ceremonies of the church are performed in the Syriac. In their churches they have neither images nor pictures, but the Nazarens worship the Cross. Their clergy are allowed to marry; my visitor, however, seemed to be not a little proud of his observing celibacy and a total abstinence from animal food. He said that so far as he remembers the number of the sect seems neither to be increasing nor diminishing. Converts, however, are occasionally made of both Nairs and Shanars; but no instance occurs of a Moplay having been converted, nor of a Namburi, unless he had previously lost caste."

"The Papa says that the Nazarens were introduced 1740 years ago by a certain saint named Thomas, who, landing at Miela-pura (Mylapore), took up his residence on a hill near Madras, which is now called after his name. He afterwards made a voyage to Cochin, and in that neighbourhood settled a church, which is

now the metropolitan, as the Portuguese drove all the Nazarens from the eastern coast. At that time Malayāla belonged to the Brahmans who were governed by a Raja sent by Sholun Perumal (Chola Perumal), the sovereign king of the south. The *Papa* then related the history of *Cheraman Perumal*, nearly as I have given it (Vol. I, p. 51) on the authority of the Namburis ; only he says that this traitor, after having divided his usurped dominions, died before he reached Mecca. It was in his reign that the Mussulmans first arrived in India. They landed at Challiem, a place near Vaypura. The Papa says that the metropolitan has an account of all his predecessors, from the time of Saint Thomas, with a history of the various persecutions that they would appear to have been inflicted by the Portuguese. He promised to send me a copy of this kind of chronicle, but has not been so good as his word."

"A Brahman of the place says that when any slaves are converted by the Nazarens these people bestow on them their liberty, and give them daily or monthly wages. He said also that the Nazarens are a very orderly, industrious people, who live chiefly by trade or agriculture ".

Hindu temples, caves and dolmens

Kunnamkulam had also been a centre of Hindu culture and civilisation. It was the headquarters of the Talappalli Rajas. Near the palace at Kakkād is a very ancient temple dedicated to Gaṇapaṭi, the tutelary deity of the family. Mention has already been made of the importance of an ancient cave discovered on the slope of a hill near the Kakkād fort. A number of other laterite caves have been recently discovered at Porkaḷam, a village hardly a mile to the north of Kunnamkulam. These are lying in a row in front of the Veḷakkād temple there. When I first saw them they were filled with mud and other rubbish which were subsequently removed. Like the cave at Chovvannūr, (for a detailed description of this, see p. 8 of my report for 1102), they have their entrance from a side-pit through a small rectangular door-way. They are neatly chistled and well shaped. The largest of them is not more than five feet square and four feet in height. One of them is circular in shape and has a central column supporting the roof. The Velakkād temple, which is perhaps one of the oldest Durga temples in the State, is at a distance of a few yards from the mouths of these caves. Close to this temple is a small colony of Nambūdiri Brahmans who had settled there many centuries ago. There are even now many good Vedic scholars among them. The name Velakkād is interpreted as 'Vedakkāḍ', meaning vedic forest (Kādu=forest). The locality which is a hill tract has still, the appearance of a forest. The Veḷakkāḍ temple has two Śrikoils dedicated to Durga, both of which have their entrances from the west. In Kerala, temples are generally constructed to face the east. For according to the science of temple architecture shrines dedicated to Gods or Goddesses should be so built as to face the rising sun. This rule, however, did not apply to the older types of temples in the west coast, most of which face the *west* or the *north*. In one corner of the four walls of the temple at Veḷakkād there is a rugged staircase leading to an underground passage that terminates near the mouth of a deep well at a distance of about fifty yards. Water is carried from this well both morning and evening for all the temple purposes. Just outside the temple compound have been discovered a number of dolmens, most of which are covered up by earth, only the topstone of some of them being visible above the surface.

Two Dolmens excavated.

During the year under report I excavated two dolmens , one that was found lying just behind the Veḷakkād temple, at Porkalam and the other found in the interior of a forest at Vaṇiampāra, a tract fourteen miles to the east of Trichur. The latter was first excavated by me. It was found to be a small burial ground built in the shape of a chamber with thick granite slabs on all sides. It contained an earthen jar with a small quantity of calcined bones and ashes. The dolmen that was found near the Veḷakkād temple was, however, of a different type. It was in the shape of a big rectangular room formed of six huge granite slabs, one slab lying horizontally forming the floor, and the covering slab being supported by four upright stones. The length

of the longer sides was 7 feet and of the shorter 4½ feet; and the height was about 6 feet. The major portion of this dolmen was at the time of excavation under the earth, and it was filled with ant hills. A perusal of their photographs published in this report (see Plate IV a, b, c, d.) will give an idea of a dolmen before and after excavation.

Contents examined.

The dolmen at Veḷakkād was opened by removing one of its side stones. It was almost completely filled up with ant-hills, which had to be removed first before an examination of its contents could be made. After more than a hundred cubic feet of earth had been taken out, a long iron spear was discovered lying in a slanting position, and a granite cot kept lengthwise on the right side of the chamber about two feet above the floor. (see Plate IV, c, d). This cot is about two feet broad and is supported by two legs. The iron spear has become very rusty and brittle. Further digging soon brought to sight a large number of earthen vessels of different shapes and sizes (see PlateV c, d·) These were arranged one above the other on the floor of the chamber. One or two of these vessels contained some greyish powder, while the rest were filled with dry earth. Besides the iron spear, which is 52" in length, broken pieces of rusty iron implements were also obtained during excavation. (See Plate V, b,). Just on the left side of the cot on the floor was a huge jar with its mouth towards the east, facing a small opening on the wall of the chamber. When opened, however, it was found that the jar contained nothing but dry earth. But close to the mouth of the jar was a small pan containing broken pieces of bones mixed up with earth. On examination they were found to be the bones of a human being and were, unlike those found inside the dolmen at Vāniyampāra, unburnt. (See Plate V, a.)

The Purpose they served:

It is not quite easy to surmise what purpose these numerous earthen vessels, the huge earthen jar, the long iron implements, the granite cot, as well as the small opening on the eastern wall through which a man can hardly crawl, originally intended to serve. Like the famous tombs in Egypt, could the dolmen at Velakkad have been the burial place of any King of the pre-historic times? Or could it have been the tomb of any ascetic belonging to any one of the different religious sects that were once popular in this part of the country? One thing, however, appears to be certain, that these dolmens originally served as burial grounds, and that they were not used as places of shelter as some people have suggested. The Rev. A. Anglade, S. J. and the Rev. L. V. Newton, S. J. in a short paper on "The Dolmens of the Pulney Hills", contributed to No. 36 of the Memoirs of the Archaeological Survey of India (1928) remark, "The very name of a tomb in Tamil, *Kallarai* or 'stone room', may be a survival of the ancient custom of burying the dead in a chamber made of stone, i. e., in a Dolmen. This opinion, moreover, is one most commonly adopted by archaeologists. In many parts of the world, Dolmens are popularly considered as monuments consecrated to the dead, if they are not actually tombs. Tombs, indeed, they often have been, since not only funeral urns, but fragments of human bones, even complete skeletons, have been discovered in them". In the dolmens of the Pulny hills, however, no fragments of human bones have been found, and the remains of broken pottery found in many of them are evidently of recent origin". This fact, however, has led the authors to believe that these dolmens, at least many of them, were intended as places of shelter or ordinary *dwelling places*. "They are used in the past" they write, "by refugees from the planes on occasions of war and invasion, just as they are even now of service to shepherds, and occasionally to picnic parties. This explains why nearly all of them, especially the larger ones, are open, one of the shorter slabs having been completely removed or halfbroken". But the dolmens found near the temple at Velakkad or on the hill tracts of Vāniyampāra are not open; most of them are buried tombs, the covering slab only being visible which lies almost on level with the ground and supported by vertical slabs. (See Plate IV a, b,). Nothing definite however can be said of the date of these dolmens or of the exact purpose they originally intended to serve until further researches yield better and more clear evidence.

A Titturam dated 885 M.E:

In Appendix B to this report is given a true copy of an important and hitherto unpublished Tīṭṭuram or communication addressed on the 20th of Medam 885 M. E. (May 1709) by the then reigning Maharaja of Cochin, the late Rama Varma of historic fame who died at Trichur, to the Dutch General of Batavia. It was obtained from the archives of the Paliyam family, which possesses one of the richest MSS. Libraries in the State containing a large wealth of rare and important Sanskrit and Malayalam works. The Tīṭṭuram is of considerable literary value and of great historic interest. It was written in 12 sheets of an old palm-leaf manuscript containing a hundred folios. The manuscript was almost in a state of decay and so its contents could only be copied with certain inevitable omissions. The document in question was written by one Pavvathil Iṭṭi Ambadi who was then the palace *rayasam* or clerk. In those days the important clerical appointments in the palace were divided among the members of the Palli, Panthi, and Pavvathi families. Cochinites will still remember the well-known Palliyil Idikkela Menon who gave up his life after being taken as a prisoner by the King of Travancore in the war of 1753.

The author of the Tīṭṭūram had been characterised by the Dutch as one of the most cunning and skilful of the native Rajas of the time. For it was he who induced the Dutch to join him against the Zamorin and afterwards effect an alliance with the latter with their aid. The Tīṭṭūram in question was written soon after the said alliance was formed,

The most interesting fact in the document is the Raja's complaining to the Dutch General about the weakness of his nephews who were to be his successors. It was this Raja who, with the help of the Dutch, adopted two adult males and a female from the Chazhiyur Vadakkeppat family and secured the title and dignities of Perumpaḍappu Mūppu for his family. Regarding this adoption there is no reference made in the Cochin State Manual, though there is abundant evidence in support of this in the present Titturam as well as in the Trippunittura Granthavari.

The document now published throws a flood of light on the Cochin Royal Family and supplies the connecting link in the geneological tree. Rama Varma, the author of the Tīṭṭūram, was the third among the six males and females adopted from the Chazhiyur Family in 1689, and he had three nephews. According to the State Manual he is the first among those adopted, and he is stated to have reigned from 1698 to 1722.

SECTION II

EPIGRAPHY

Trippunittura Inscription of Kodai Iravi.

The inscription.

This inscription was beautifully engraved on a huge granite slab, measuring 5 ft. by 2 ft. 1 in. It once formed part of the western Chittampalam of the Santāna-Gopāla-Kriṣṇa-Swāmin temple at Trippūnittura. When this temple was destroyed by fire in 1096 M. E. (1921 A. D.) the slab containing the inscription was broken into pieces, and it was in that condition removed to the compound of the Sanskrit College there. In 1103 M. E. it was brought down to the State Museum, Trichur. The photographic reproduction of the record published here was made from a facsimile of the estampage taken before the slab was broken.. The inscription is engraved in the old Vaṭṭeḻuttu of the 10th or 11th century A. D., and is complete in thirteen lines. Another line containing a Sanskrit verse in the Grandha characters of about the same period is found added at the bottom of the stone, which is hidden from view towards the end.

Its importance.

The inscription is dated in the 30th year of king Kodai Iravi. It was recorded on the unanimous order of the assembly and the king by one Śāttan Kumaran of Pūnittura. It records an agreement entered into between one Iravi Āḍicchan and the members of the assembly (pariṣad) and the temple officials (poduvāls). Iravi Āḍicchan was, probably, a recognised local chieftain appointed by King Kodai Iravi to manage the affairs of the temple. The members of the assembly and the temple officials are said to have been constituted by Iravi Āḍicchan, who also held powers to suspend or impose any fine on them.

King Kodai Iravi.

Nothing, however, is known about King Kodai Iravi except that it was in the 30th year of his accession that the above inscription was recorded. Recently another inscription dated in the 17th year of apparently the same king, named Ko Kodai Iravi, has been discovered at the Neḍumpura Tali in the Cochin State (No. 344 of the Madras Collection for 1924.) It simply registers certain transaction made by the residents and officers of the temple of Nityavicāreśwaram at Tali. A third inscription of a king of the same name, Ko Kodai Iravi, has been discovered at Tiruppurangoḍu, which is dated in the 23rd year of Ko Kodai Iravi (S. I. I. Vol. 5 P. 337—A. R. No. 219 of 1895). Epigraphically all these three inscriptions belong to the same period, and they were probably recorded during the overlordship of one and the same king.

Different readings.

In the Travancore Archæological Series for 1927 (Vol. 6, part I, page 64) a text and translation of this inscription have been published by Mr. A. S. Ramanatha Ayyar, Superintendent of Archæology, Travancore. In the T. A. S., the 2nd line of the inscription is read as "avvāṇḍu Iravi Āḍicchan amaicchanil picchaiparaḍaiyārum poduvāḻum kūṭi". This passage is translated as follows: "That year, during the ministry of Iravi Āḍicchan, the picchaiparaḍaiyār (assembly) and the poduvāl (temple officials) having met together". It may be mentioned here that picchaiparaḍaiyār is a term unknown in any of the extant records. Moreover the first syllable of the word is *vi* and not *pi*, as can be clearly made out from the original record published.

The text and the translation of the inscription are given below :—

Text.

ക. സ്വസ്തിശ്രീ [1] കൊക് കൊതൈ ഇരവിക്കുച് ചെല്ലാ-
നിൻറ യാണ്ടു മുപ്പ-

ഖ. തു അവ്വാണ്ടു ഇരവി അതിച്ച നമൈച്ചി നിൽവിച്-
ചൈ (1)പ് പരടൈ യാരു[o] പൊതുവാളങ്ങ് കൂടി അ-

1. Nilvicca (നിൽവിച്ച) is better reading.

൩. വിരൊതത്താ ലരവി ആതിച്ച നളളിരുന്തു ചെയ്ത കച്-
ച മാവിതു[1] തിരുപ്പൂണി-

൪. ത്തു റൈയ്പ് പടാരക ( ) രുടൈയ തിരുവാരാതനൈയ്ചാ-
നന്തിയ് തലൈയായ് ചിക്-

൫. കൊൽ കടൈയായ് ഇടൈ അവ്വകൈപ്പടിതും പരടൈ-
യാർ താങ്കൾ വി-

൬. ലക്കപ്പൊറാർ[1] വിലക്കുമവർകടുക പലയൈ ചെയ്യ-
പ്പൊറാർ[1] തെ-

൭. വതാനത്തിൽ പുക്കു വിലക്കുവിതും പൊരുൾ കവരവും
പൊറാർ[1] പുക്കു-

൮. വിലക്കുമവർകൾകുമ് പൊരുൾ കവരുമവർക്കുമ് പലയൈ
ചെയ്യ വുമ് (3)-

൯. പൊറാർ[1] ഇക്കച്ചം പിഴൈച്ച പരടൈയാൻ പ-
നന്തിരു(4) കഴൈഞ്ചു പൊ-

൧൦. ൻ കോയിൽക്കു തൺടപ്പട്ടവതു[1] കൊയിൽകു പടട
പൊന്നിടട-

൧൧. പ്പൊഴ്തന്റി മറൈയവകളിവനൊടു കൂടി ക്കരുമഞ്—
ചെയപ്പൈ-

൧൨. റാർ[1] അവകൾ അവിരാതത്താൽ പരടൈയാരുങ്-
കൊവിലുമ് ഏവക്കു-

൧൩ റിച്ചൈൻ[1]പൂണിത്തു റൈച്ചാത്തങ്കുമരളൻ[1] (5)

Translation

Be it well! Prosperity!

The thirtieth year of King Kodai Iravi—in that year—the members of the assembly (paraḍaiyār) and the temple officials (poduvāl) newly constituted by Iravi Ādicchan, having met together under the presidency of Iravi Ādicchan, entered unanimously into the following agreement:

The paraḍaiyār (the members of the assembly) shall not remove any one of the temple servants, intermediate between the śānti (priest) at the top and the śikkol (sweeper) at the bottom. Unto those that (so) remove, their (customary) rights shall not be accorded (6). They shall not be entitled to enter, or bar any other from entering, the devadāna (temple), nor shall they draw money therefrom. (And) unto

2. The T. A. S. omits *ka*.

3. The T. A. S. reads seyyumapperar (ചെയ്യുമപ്പൊർ); but has corrected it in the footnote.

4. Panniru (പന്നിരു) is the correct Tamil equivalent. Pantiru is more or less a Malayalam term.

5. After this comes another line containing a sanscrit verse in the old Grantha script. The letters are so illegible that a correct reading could not be made. What I have been able to read is given below :—

ബ്രഹ്മേന്ദ്രചന്ദ്രാർക്കമനേന കേശവാം (?)
മഹേന്ദ്രഷഡ്വ്യ ശുഭസംഗമിഷ്ടതാം (?)
ആരോഗ്യ മൈശ്വര്യമുദാര ഭോഗതാം (?)
* * * * (?)

6. In the T. A. S. the word *palayai* is translated as "plank" (seat in the assembly). I think that it refers to not merely a "seat" (plank), but to the very privileges attached to one's having a seat. The tamil equivalent for "plank" is *palakai* and not *palayai*. *Palayai*, therefore, seems to have been derived from the Sanskrit equivalent *phala* (fruits, benefits), meaning a privilege attached to a certain office. We have such words as "phalabhoga" in sanskrit, meaning benefits arising from possession of an estate, land or office. In inscription No. 772 of S. I. I. (p. 334 of Vol. 5 A. R. No. 208 of 1895). we have this word *palayai* used in the sense of recognition of rights or protection of rights. It should therefore be translated as the "recognition of his privileges" or shortly " privileges " or "rights".

those that (so) enter and bar any other from entering, or collect fees, they shall not have the protection of their rights.(7)

Any member (paraḍaiyār) who violates this agreement shall pay a penalty of twelve Kaḻanjus of gold to the King. (And) until he has paid up this penalty of gold to the King, the others shall not admit him in their midst, nor perform any rite for him.

On the unanimous order of the paradaiyār (councillors) and the Koil (King), I, Śāttan Kumāran, of Pūṇithurai have inscribed this.

A Hebrew Inscription from Chennamangalam

The inscription.

During my inspection work last year, I happened to come across a very important Hebrew inscription of the 13th century A. D. in the possession of the Black Jews residing at the eastern end of the island of Chennamangalam, in Cochin State. It is engraved neatly on a piece of polished granite measuring about 14" by 8", and is complete in nine lines. Though the subject matter of the inscription is not of any great interest,—it merely records the day of the burial of one Sarah, daughter of Israel,—the fact that it is dated so many centuries ago, and is still so carefully preserved by a small colony of Jews residing in a remote corner of the country gathers a certain amount of significance around it.

Its history.

The inscription is dated in the year 1581, of the Era of Contracts, on the tenth day of the month of Kislev, which corresponds to 1269 A. D. It is said that there once took place at Cranganur—a place hardly two miles and a half down the Periyar river to the west of the Jewish settlement at Chennamangalam—a great feud between the reigning head of the Jews, and his brother, in which the White Jews sided with the former and the Black Jews with the latter. But, in the end, the elder brother with the help of the local Raja was able to drive out of Cranganur the younger brother and his comrades, the Black Jews, who fled to Chennamangalam, Parur and other neighbouring places and settled down under the protection of the respective local chiefs. The inscription under reference was, according to tradition, brought with the Jews from Kottappuram—a locality near Cranganur—when they first migrated to Chennamangalam.

Jews in Malabar.

Cranganur had been the first place of settlement of the Jews in the west coast. "According to their own account the Jews made their way to this coast soon after the destruction of the second temple of Jerusalem by the Romans in 70 A. D. They appear to have been well received in their adopted country and to have enjoyed a degree of toleration to which they were strangers in Europe. In course of time they evidently attained a considerable amount of material prosperity, which is evidenced by the copper-plate Charter granted to them by King Bhaskara Ravi Varman. The Charter (which is now in the possession of the White Jews at Cochin) conferred valuable privileges upon them, and raised the head of the Jewish community virtually to a position of equality with the *Naduvazhi* chiefs. They continued in the enjoyment of this high standing till the arrival of the Portuguese, who not only persecuted them but compelled them to leave their ancient settlement at Cranganur in 1565."(1) The Cochin State

7. Ownership consists in three acts or modes of enjoyment. A person possessed of a field can himself enter, prevent another from entering and carry off the harvest himself. Possession, retention and enjoyment. This view of rights is patent from our Inscription as well as from the inscription quoted above. (page 334 of Vol. 5. S, I. I.)

1. The Cochin State Manual p. p. 129-30.

Manual evidently omits to mention the feud that took place at Cranganur between the White and the Black Jews, and the consequent dispersal of the latter to other places. In the Malabar Quarterly Review for June 1902 (Vol. I. No. 2 P. 131), Mr. C. V. Subrahmania Ayyar, who has contributed an article on *The Jews of Cochin*, writes, "In the middle of the fourteenth century two brothers of a noble family quarrelled for the chieftainship of the principality (of Anjuvannam) which fell vacant when the line of Joseph Rabban became extinct. (2) The younger brother who was backed up by his converted slaves slaughtered the White Jews who enlisted themselves under the banner of the elder brother. They sought the help of the neighbouring Rajas who planted themselves in the principality and dispossessed the Jews of the Anjuvannam. The younger brother fled to Cochin *Chennamangalam and other places* with some of his followers, and the elder brother had to follow suit *after two centuries* on account of the persecution to which he and his followers were subjected by the Portuguese."

The Jewish settlement at Chennamangalam.

The point at issue now is as regards the probable date of the first dispersal of the Jews from their ancient and foremost settlement at Anjuvannam (3) in Cranganore. According to tradition, two things have been accepted as having taken place, *viz.*, the quarrel between the White and the Black Jews over the disputed succession for the chieftainship of the principality of Anjuvannam, and the victory of the White Jews over the Black Jews, and the consequent dispersal of the latter to other more peaceful centres, where they exercised better freedom. That one of the centres where the Black Jews found it convenient to settle down was the nearest island of Chennamangalam is confirmed by tradition. It only remains to be settled as to when the Black Jews first left Cranganore, and came to colonize Chennamangalam. The fact that the tombstone in the Hebrew script dates 1269 A. D. and that it was brought with the Jews from Cranganore when they first left that place helps us to assign no date earlier than this to their advent at Chennamangalam. Ibn Batuta, an Arab traveller who visited India in 1342—47 A. D. makes mention of a prosperous colony of Jews at the eastern end of this island. Speaking of his journey by back-water in 1342 A. D. from Calicut to Quilon, he says, "It (Quilon) is situated at the distance of ten days from Calicut. After five days I came to Kanjirakkara which stands on the top of a hill, is inhabited by Jews, and governed by an Emir, who pays tribute to the King of Kawlam (sic)" (4). The author of the Cochin State Manual identifies this Emir as the Villārvaṭṭat Chief. According to numerous old records, the river hereabouts used to be known as Kanjirappuzha. The palace of the chief, the site of which is still pointed out, was on the top of the hill (5) at the eastern end of this island of Chennamangalam. At the foot of the hill is the Jewish settlement, one of the oldest in Cochin. (6)

Its probable date.

Thus, while the foregoing facts help us to assign a date not earlier than 1269 A. D. to the first dispersal of the Black Jews from Cranganore, the interesting account left behind by Ibn Batuta definitely suggests a date not later than 1342 A. D., by which time one section of the Black Jews should have stably settled down at Chennamangalam. "If the statement that some of the tombstones of the Black Jews are said to be *six hundred* years old is a fact," writes Mr. C. V. Subrahmanya Ayyar in the Malabar Quarterly Review (Vol. I. No. 2. p. 133) "then the Jews must have migrated from Cranganore

2. This is only another revision of the story already narrated above.

3. In the copper plate charter granted by Bhaskara Ravi Varma it is stated that the village of Anjuvannam was given to Joseph Rabban, the head of the Jews, with all its proprietary right.

4. The Cochin State Manual, p. 96, f. n.

5. Vide, the Annual Report of the Archaeological Department Cochin State, (1926-27), Plate 1 (a).

6. The Cochin State Manual, p. 96 f. n.

about the year 1200." We do not know to which tombstone reference has been made here, but the tombstone that we now edit is nearly 660 years old. It is impossible to say whether this stone is that of a Black Jewess or of a White Jewess. Mr. E. I. Hallegue of Cochin, himself a White Jew and a Hebrew scholar, holds the opinion that the feud between the reigning head of the Jews and his brother, which caused the dispersal and the consequent advent of the Black Jews to Mattancheri Cochin), Parur and Chennamangalam, had taken place about the date of the inscription or soon after it. This is possibly very near the truth.

The Era of contracts.

I am indebted to Professor Dr. M Winternitz, of Prague University, for the English translation of the inscription, which I give below. The era of contracts is the so-called Selucidan Era, which dates from the battle of Gaza in 312 B. C. "It is called era of contracts", remarks the Professor, "because it was used by the Jews in legal documents. It was used by the Jews as early as the book of Maccabess, and it was likewise used by the Oriental Jews and Syrians until late in the Middle Ages and is still occasionally employed by Jews in the East". The word "Rock" in the inscription means God. "He is the Rock, his work is perfect", (Vide the Bible Book of Deuteronomy,. Ch. 32, verse 4.)

The Inscription.

"Praised be the true Judge, the Rock perfect is his doings. And there was burried Sarah, daughter of Israel, in the year 1581 of the era of Contracts, on the tenth day of the month of Kislev".

SECTION III

MURAL PAINTING

A line sketch of God Siva

Mural paintings in Cochin.

An interesting line sketch of God Śiva, of which an illustration is published here for the first time, was traced out last year along with a group of mural paintings from the walls of a small well-ventilated room in the lower storey of the Dutch palace at Cochin. The paintings so traced out cover a space of about 90 sq. feet. They depict in five separate scenes the story of the marriage of Śiva and Pārvatī as described by Kālidāsa in his Kumārasaṃbhava. Other groups of paintings, depicting various incidents from the life of Rāma and Kṛṣṇa as narrated in the Epics of the Hindus, are also executed on the walls of the other chambers of the palace. Most of these paintings are so defaced and worn out that they are presumably as old as the palace itself. Some of them have, however, undergone retouching, while there are others that appear more modern.

The room on whose walls scenes from the marriage of Śiva and Pārvatī are depicted is an entrance room, which has a narrow stair-case leading from the King's private chamber on the top floor, that further leads to a spacious hall in the lower storey of the palace. This hall was intended exclusively for the use of the females of the royal household. On the walls of this hall are depicted scenes from Jayadeva's Gīta Govinda. To suit the convenience of the lady members, there is on one side of it a narrow opening leading to the lawn outside through an underground passage.

Scenes from Kumarasambhava.

The story of the marriage of Śiva and Pārvatī is depicted, as stated above, in five separate scenes. In the first scene are represented Arundhatī and the Saptarṣis persuading Śiva to marry Pārvatī to which the Lord is giving His assent. In the second scene Pārvatī is putting on her marriage dress and her female attendants helping her in the task. The third scene is Pārvati's marriage procession. With the marriage garland in her hands, followed by her female attendants and to the accompaniment of music, etc., Pārvati is figured as proceeding to the spot where the ceremony is to take place. The festal procession of Brahma, Viṣhṇu, Indra and other gods and their wives, who come to attend the function, forms the fourth scene. The fifth and the last scene is the functioning of the solemn ceremony in which Nārada and other sages are represented playing the role of *purohitas*.

The line sketch of Siva.

In the line sketch, published here, the Lord is represented as communicating to Arundhati and the Saptarṣis his willingness to accept Pārvati as his partner in life. Śiva is figured as the Lord of Kailāsa, and is seated on a majestic throne which is supported by lions. He sits in a particular posture with his right leg resting over the left thigh, and the left leg kept hanging down with its toe just touching the ground. He has four arms. His upper hand holds the axe and the left the deer, while his lower right hand is kept hanging in the form of a *Lambahasta*, and the lower left hand placed over the breast in the *Kataka pose* in a gesture of communication.

The lower half of the body of the figure s clad in a garment which terminates a little above the anklets. The cloth is tied around the waist below the navel and kept in position by an elaborately decorated girdle. The end of the garment which is in folds hangs between the two legs and passing under the left thigh falls over the front side of the throne. An *uttariya* or scarf is tied around the garment and its ends kept hanging down over the left side. Around the anklets is worn *nupura*; and *kataka* and *keyura* around the hands and the forearms respectively. The ears are adorned with *kundalas*, and all the ten fingers of the hands with rings. The third eye on the forehead, the serpents and the Goddess Gangā over the left shoulder, and the crescent on the crown are symbols special to Mahādeva, the great Lord. The face of the figure is made to look fleshy and roundish with blossoming lips with an expression of smile in them. The opened yet half-shut eyelids contain an expression of shyness in them.

The artist has spared no pains to make the figure decorative. The crown on the forehead, and the ornaments around the neck, etc., have been elaborately embellished and made superfine. The crown is of the Pallava type, yet is very popular in Malabar. It is only one of the many types used by the *kathakali* actors of this part of the country even to-day.

The techniques.

Just like the paintings at Tanjore and Madura in South India, the mural paintings in Cochin are done in *tempera*. The process and colours and other technique employed in all these cases seem to have been the same. Less care has been taken over the coat on the walls, which is made of the local river sand compounded with lime without any admixture of jute or hemp. This has naturally made the *rinfazzo* less tenacious, and contributed in no small measure to the deterioration of the paintings, which is now visible everywhere.

The paintings on the walls of the Dutch palace are more religious in theme. They are, at the same time, not free rom the touch of the life of the time with its social and religious associations. This aspect has been pre-eminently manifested in the subtle line works depicting scenes from the story of the marriage of Śiva and Pārvatī. The freedom enjoyed by the womenfolk, the type of ornaments that they wear, their mode of dress, etc., are peculiar to the Malabar country. The different types of vessels and lamps, and the way in which the lamps are lighted are common to the Malabar household. During the time of Pārvati's procession, some of her female attendants are represented as producing the jovial note of *vaikura*, a peculiar Malayali way of calling cheers by the ladies. The types of drums and musical instruments, which are here handled and played by the gentle sex only, are common to this part of the country.

Other important aspects.

Though the paintings on the walls of the Dutch palace at Cochin are not very old, and though they are all not done by one particular artist at one particular period, yet each set of the paintings executed has been done in conformity with a well thought-out scheme. Each of the subject handled by the artist has been also handled fully and broadly. Writing about the aesthetical aspect of the paintings in the Bāgeswari caves at Gwalior, James H. Cousins, D. Litt., says, "Art in the highest calls for high objective depiction, for the expression of subjective state of mind and emotion, and for the recognition of the transcendental all-enfolding life of the Cosmos". These elements are notably present in the pictorial representation of the paintings at Cochin.

Appendix A.

പഴയന്നൂർ ഭഗവതി.

പഴയന്നൂർ ഭഗവതി കൊച്ചിരാജ കുടുംബത്തിലെ ഒരു പുരാതന കുലദേവത യാകുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട രാജകുടുംബങ്ങൾക്കെല്ലാം ഓരോ ഭഗവതി കുലദേ വതയായിട്ടുണ്ട്, സാമൂതിരി രാജവംശത്തിന്നു തിരുവളഞ്ചാട്ട ഭഗവതി കുലദേവതയാ കുന്നു ഇതുപോലെ ചിറക്കൽ, കോട്ടയം, പാലക്കാട്ട, കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നി രാജവംശ ങ്ങൾക്കും ഓരോ ഭഗവതി കുലദേവതയായിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിലെ പഴയ കോവിലകങ്ങ ളിലെല്ലാം പഴയന്നൂർ ഭഗവതിയെ കുടിയിരുത്തിയിട്ടുള്ളതായി കാണാം. മട്ടാഞ്ചേരി കോ വിലകത്തിന്റെ നടുമിറ്റത്തു പഴയന്നൂർ ഭഗവതിയുടെ ഒരു ക്ഷേത്രവും, കോവിലക ത്തിന്റെ ഇരുഭാഗങ്ങളിൽ വിഷ്ണുവിന്റേയും ശിവന്റേയും ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ നടുമിറ്റത്തുള്ള ഭഗവതീക്ഷേത്രമാണ് ഏറ്റവും പുരാതനമായിട്ടുള്ളതു്. ല ന്തക്കാർ പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ കോവിലകത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാ ചീനത്വം അവിടത്തെ ഭഗവതീ ക്ഷേത്രത്തിന്നുള്ളതായി തോന്നുന്നുണ്ട്. ലന്തക്കാരുടെ കാലത്തിന്നുമുമ്പും കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന കോവിലകത്തിന്റെ സ്ഥാനം അവിടെത്ത ന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം

തൃശ്ശിവപെരൂർനിന്നു് ഇരുപത്തിയഞ്ചുനാഴിക വടക്കുകിഴക്കുള്ള ഒരു ഗ്രാമമാ കുന്നു പഴയന്നൂർ. ഇവിടെയായിരുന്നു കൊച്ചീ രാജകുടുംബത്തിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥാനമെന്നു ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടു്. പതിനെഴാം നൂറാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സാമൂതിരി രാജാ വു വന്നേരിയും പെരുംപടപ്പും കൈവശപ്പെടുത്തി കൊച്ചി രാജാവിനെ അവിടെയുള്ള ചിത്രകൂടത്തിൽവച്ചു കിരീടധാരണം ചെയ്യാനനുവദിക്കാതെ തടസ്ഥംചെയ്തു. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ, ഇനി പെരുംപടപ്പു കൈവശപ്പെടുത്തി ചിത്രകൂടത്തിൽകിരീടം വെച്ചു വാ ണിട്ടെ പഴയന്നൂരിൽചെന്നു കുലദേവതയെ ദർശിക്കയുള്ളുവെന്നു് അന്നത്തെരാജാവു ചെയ്തു പ്രതിജ്ഞ ഇതേവരെ നിറവേറുവാൻ കഴിയാഞ്ഞതിനാൽ, ഇന്നും മഹാരാജാവായാൽ പഴയ ന്നൂരെഴുന്നള്ളി ദേവീദർശനം കഴിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണു് നിശ്ചയം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പഴയ ഒഴുക കണക്കുകളിൽ പഴയന്നൂരിനു "പളിപ്പുറം" എന്നായിരുന്നു പേരെന്നു കാണുന്നുണ്ടു്. മേൽപറഞ്ഞ പ്രതിജ്ഞക്കു ശേഷമാണു ഈ ഗ്രാമത്തിനു "പഴയന്നൂ"രെന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചു തെന്നും, ഇതിന്റെ അർത്ഥം "പഴയ-എൻ-ഊർ" എന്നാണെന്നും ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

പഴയന്നൂർ ഭഗവതിയുടെ ഉത്പത്തിയെ സംബന്ധിച്ചും ചില ഐതിഹ്യങ്ങളു ണ്ടു്. ഒരിക്കൽ കൊച്ചിയിലെ ഒരു രാജാവു പരദേശത്തു തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്തു തിരിച്ചെഴുന്ന ള്ളുമ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരുമിച്ചുപോന്നു. പഴയന്നൂരെത്തിയ ഉടനെ അവിട ത്തെക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടയിലുള്ള ഒരാൽതറയിന്മേൽ ആ യുവതിയെ ഇരുത്തി രാജാവു കു ളിക്കുവാനെഴുന്നള്ളി. അത്താഴപ്പൂജകഴിഞ്ഞു നടഅടക്കേണ്ട സമയമായിട്ടും രാജാവു തിരി ച്ചുവരുന്നതു കാണായ്കയാൽ ആ സ്ത്രീ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിലേക്കു ചെന്നു. അവിടെ ശാന്തി ക്കാരൻ നടപൂട്ടി പുറത്തേക്കുപോകുവാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. ഏകാകിനിയായ അവർ അത്താഴത്തിന്നു വല്ലതും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ശാന്തിക്കാരനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ശാന്തിക്കാരൻ അവർക്കു കുറെഉണക്കച്ചോറും പച്ചവെള്ളവും കൊടുത്തു തിടപ്പിള്ളി യിൽതന്നെ ഇരുന്നു് ഉണ്ണുകഴിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. നേരം കുറെ കഴിഞ്ഞു. നട പൂട്ടി പുറ ത്തേക്കു പോകുവാൻ ശാന്തിക്കാരനു തിടുക്കമായി, എന്നിട്ടും തിടപ്പിള്ളിയിൽനിന്നു സ്ത്രീ ഉണ്ണുകഴിഞ്ഞു വരുന്നതു കണ്ടില്ല. ശാന്തിക്കാരൻ അക്ഷമനായി. ഒടുവിൽ വാതി ൽതുറന്നു തിടപ്പിള്ളിയിൽ കടന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഉണ്ണുവാൻ കൊടുത്ത ഉണക്കച്ചോ റും വെള്ളവും വെച്ചമാതിരിതന്നെ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അകത്തേക്കു പോയ സ്ത്രീയെ അ വിടെ എങ്ങും കണ്ടില്ല. ശാന്തിക്കാരനു പരിഭ്രമമായി. ഉടനെ കോവിലകത്തു ചെ ന്നു രാജാവിനെ വിവരം അറിയിച്ചു. ആൽതറയിന്മേലിരുന്നിരുന്ന സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചു് അപ്പോൾ മാത്രമാണു രാജാവിനു ഓർമ്മയുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ മനസ്താപമായി. ഉട നെ കണിയാനെ വരുത്തി നോക്കിച്ചതിൽ പരദേശത്തു നിന്നും ഒരുമിച്ചു കൂടിയ യുവതി മനുഷ്യസ്ത്രീയല്ലെന്നും, അവർ ഏതൊ ദേവതാംശമാകയാൽ അമ്പലത്തിലെ തിടപ്പിള്ളി യിൽതന്നെ പ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തു ആരാധിക്കേണമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അന്നുതൊട്ടു പഴയ ന്നൂർ ഭഗവതി കൊച്ചിരാജ കുടുംബത്തിലെ കുലദേവതയായി ആരാധിക്കപ്പെട്ടു.

പഴയന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള ഭഗവതിയുടെ വിഗ്രഹം ചെറുതാണെങ്കിലും വളരെ കൌതുകമുള്ളതാകുന്നു. സോപാനത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും കരിങ്കല്ല കൊണ്ടു വിശേഷരീതിയിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ദ്വാരപാലന്മാരുടെ വിഗ്രഹങ്ങളുണ്ട്. സോപാനത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു കടക്കുന്നതു തിരുമിറ്റത്തേക്കാണ്. നട കിഴക്കോട്ടാണെങ്കിലും, മറ്റു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കണ്ടുവരാറുള്ള പോലെ, തിരുമിറ്റത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്തു ഗോപുരമൊ ആൽത്തറയൊ ഇല്ല. തിരുമിറ്റത്തു നിന്നു കിഴക്കോട്ടിറങ്ങുന്നതു അമ്പലക്കുളത്തിലേക്കാണു. അമ്പലത്തിന്റെ പ്രധാന ഗോപുരവും ആൽത്തറയും ശ്രീമൂലസ്ഥാനവും തെക്കുവശത്താകുന്നു. പഴയന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രധാന ദേവത ഭഗവതിയാണെങ്കിലു-, അവിടത്തെ പ്രധാന ശ്രീകോവിലും മണ്ഡപവും നടയും വാതിൽ മാടവും മറ്റും ക്ഷേത്രമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള വിഷ്ണുവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവിടത്തെ വിഷ്ണുവിനെ 'പള്ളിപ്പുറത്തപ്പൻ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.

പഴയന്നൂർ ഭഗവതിക്കു കോഴിയെ വഴിവാടു ചെയ്യുന്നതു വളരെ പ്രധാനമാണു. എന്നാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരും മറ്റു ചില ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രങ്ങളിലും ചെയ്തുവരുന്ന തുപോലെ, കോഴിയെ ബലി കഴിക്കുന്നതിനു പകരം ഇവിടെ അവയെ പറപ്പിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ വഴിവാടു ചെയ്ത കോഴിയെ കൊന്നുകൂടെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടു്.

കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ ആരാധനസ്ഥലം ഭഗവതിക്കാവുകളാകുന്നു. ശൈവമതവും വൈഷ്ണവമതവും ഇവിടെ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി ശിവക്ഷേത്രങ്ങളും വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളും ക്രമേണ കേരളത്തിൽ അധികരിച്ചുവന്നു. ഇതനുസരിച്ചു തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു തേവരും തൃപ്പൂണിത്തുറയപ്പനും കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലെ കുലദേവതകളായി തീർന്നു.

Appendix B.

വ്യവ-ാമതിലെ ഒരു തീട്ടൂരം.

കൊല്ലവർഷം വ൯൧-ൽ (ക്രൈസ്തവം ൧൭൯൬) തുലാവപേരുർ തീപ്പെട്ട രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു വ്യവ മേടമാസം ൨൦-ാംനു- ബെറോവിയായിലെ ഡച്ചു ജനറാൾക്കയച്ച ഈ തീട്ടരം ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നാകുന്നു. പാലിയം ഈടുവെപ്പിലുള്ള പഴയ ഗ്രന്ഥവരികളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നുകിട്ടിയ ഈ രേഖ സാഹിത്യപരവും ചരിത്രപരവുമായ ഒരു പ്രധാനരേഖാക്കുന്നു. ഏകദേശം നൂറേടുകളോളമുള്ള ഒരു താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഇടയിൽ ദ്രവിച്ചുതുടങ്ങിയ പന്ത്രണ്ടു ഓലകളിൽ നിന്നു പകർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ള ഈ തീട്ടരത്തിൽ ചില സംഖ്യിതങ്ങളെല്ലാം വന്നുപോയിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റെ ഓലകളിൽ പലെ നാംവഴികളും, അക്കാലത്തു കൊച്ചി കോവിലകത്തു നടത്തിയ ചില കണ്ടെഴുത്തുകളുടെ കണക്കുകളും ആകുന്നു കുറിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രസ്തുത തീട്ടരം അക്കാലത്തെ കോവിലകം രായസക്കാരിൽ ഒരാളായ പവ്വത്തിൽ ഇട്ടി അമ്പാടി എഴുതിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പള്ളി, പന്തി, പവ്വത്തി എന്നീ തറവാട്ടുകാരായിരുന്നു അന്നത്തെ കോവിലകം രായസക്കാരും മേനവന്മാരും. ഒരിക്കൽ തിരുവിതാംകൂറുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ തടവിലകപ്പെട്ട സ്വന്തം ജീവനെ ബലികഴിച്ചു പള്ളിയിൽ ഇടിക്കേളമേനവനെ കൊച്ചി രാജ്യക്കാർ ഇന്നും അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടാവും.

ഈ തീട്ടരത്തിന്റെ കർത്താവായ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു "വലിയ സൂത്രക്കാരനും ഉപായിയുള്ളവനും" ആയിരുന്നുവെന്നു ഡച്ചുകാർ അസൂയപ്പെട്ടിരിന്നു. സാമൂതിരിയുമായി പതിനാറു വർഷത്തോളം നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ നന്മയെ മാത്രം ലാക്കാക്കി ഡച്ചുകാരെ പറഞ്ഞു ചാടിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള ദ്വേഷം ഇവർക്കു കുറെകാലത്തേക്കുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇദ്ദേഹത്തിനു ഡച്ചുകാരെ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. സാമൂതിരിയായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിലും, അക്കാലത്തു തന്നൊട്ടുകയ്യേറ്റം ചെയ്ത നാട്ടുകാരിൽ പ്രമാണികളായവരെ കീഴടക്കിയ കാര്യത്തിലും, രാമവർമ്മ രാജാവിനെ ഡച്ചുകാർ നല്ലവണ്ണം അനുകൂലിച്ചിരുന്നു. ഡച്ചുകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിത്തന്നെ സാമൂതിരിയുമായി സന്ധിചെയ്തു ഉടനെയാണു പ്രസ്തുത തീട്ടരം എഴുതിയതു്. എന്നാൽ ഈ സഖ്യം അധികകാലത്തേക്കു നിലനിന്നില്ല. "നെടിയിരുപ്പിനു ഉള്ളിലു

ള്ള അഹംഭാവം നിലച്ചിട്ടില്ലെന്നും, എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ചേറുവാഴിക്കലെ കോട്ട വഴിപോലെ ഉറപ്പിക്കുന്നതു കുമ്പഞ്ഞിക്കും നമുക്കും നല്ലതാണെന്നും" തീട്ടരത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നാലു കൊല്ലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു വാസ്തവമായി പരിണമിച്ചു.

ബുദ്ധിമാനായ രാജാവു തന്റെ പിൻവാഴ്ച്ചക്കാരായ അനന്തിരവന്മാരുടെ ബലഹീനതയേയും, അവർമൂലം തന്റെ കാലശേഷം രാജ്യത്തിന്നു നേരിട്ടേക്കാവുന്ന ദോഷത്തേയും കുറിച്ചു ഡച്ചുജനറാളോടു ആവലാധിപ്പെടുന്ന തീട്ടരത്തിലെ ആ ഭാഗംകൊച്ചി രാജ്യചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു ചാഴിയൂർ വടക്കെപ്പാട്ടു നിന്നു രണ്ടു പുരുഷന്മാരേയും ഒരു സ്ത്രീയെയും ദത്തുവെക്കയും, പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പുസ്ഥാനം കൊച്ചീരാജവംശത്തിലേക്കു മാത്രമാക്കി തീരുകയും ചെയ്തു. തീട്ടരമെഴുതിയ കാലത്തു ഈ ദത്തിനെ സംബന്ധിച്ചു പല ആലോചനകളും നടന്നുവന്നിരുന്നുവെന്നും, അക്കാലത്തു രാജാവു ലന്തക്കാരുടെസഹായത്തെ ഏറക്കുറെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഉള്ളതിന്നു പുറമെ, വെട്ടത്തു നമ്പിനോ, ഐരൂരു നമ്പിനോ, പടിഞ്ഞാറേയേടത്തു നമ്പിനോ ദത്തുകൊള്ളുന്ന കാര്യത്തിൽ തമ്പുരാൻതീരെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും കാണാവുന്നതാണു്. ഈ ദത്തിനെ സംബന്ധിച്ചു കൊച്ചിസ്റ്റേറുമാനുവലിൽ ഒന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, തുപ്പൂണിത്തുറെ ഗ്രന്ഥവരിയിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്.

കൊച്ചിരാജവംശാവലിയെ സംബന്ധിച്ചു ചില പുതിയസംഗതികൂടി ഈ തീട്ടരത്തിൽ നിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ക്രൈസ്തവം ക്രമുവുൻ-ൽ ചാഴിയൂർ താവഴിയിൽനിന്നും ആറുപുരുഷന്മാരേയും നാലുസ്ത്രീകളേയും ദത്തുവെച്ചതിൽ മൂന്നാമനായിരുന്ന നമ്മുടെ രാമവർമ്മ രാജാവെന്നും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തിരവരായിട്ടു "ഇവിടേക്കു കല്പിച്ചതിൽ ഇനി മൂവ്വര ഉണ്ടു്," എന്നും കാണുന്നുണ്ടു്. കൊച്ചിസ്റ്റേറുമാനുവലിൽ ഈ രാമവർമ്മരാജാവിനെ,ദത്തുവെച്ചതിൽ ആദ്യത്തെ ആളായിട്ടാണു ഗണിച്ചു കാണുന്നതു്. ഇദ്ദേഹം ക്രൈസ്തവം ക്രന്നുവു മുതൽ ക്രഒഎ വരെ രാജ്യഭാരം ചെയ്തുവെന്നും അതിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ തുപ്പൂണിത്തുറെ ഗ്രന്ഥവരികളും ഈ തീട്ടരവും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടുന്ന രാജവംശാവലി കുറെഭേദപ്പെട്ടിട്ടാണു്. ഇനിയും ശരിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിൽ ഒടുവിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നവംശാവലി ഭേദപ്പെട്ടതെങ്കിലതായി വരുമായിരിക്കാം. റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയുടെ കാലം ക്രന്നഒന്നു മുതൽ ക്രന്നന്നു വരെയാണു് എന്നിവിടെ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ക്രന്നഒവ മുതൽ ക്രന്നന്നു വരെ വെട്ടത്തുരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽതന്നെയായിരുന്നു കൊച്ചിരാജ്യം എന്നു വിചാരിക്കണം.

തീട്ടരം.

[അരുള] ചെയ്ക ബാത്താവായിൽ എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട നമ്മുടെജനറാൾക്കു എന്നാൽ, നമ്മുടെ അമ്മാമന്മാരും എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയും വിശ്വസിച്ചു നേരിന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട ജനറാൾ കല്പിച്ചയച്ച കല്പനകൊണ്ടു ശത്രുവന്നു നമ്മുടെ ക്ലേശം തീർന്ന സന്തോഷത്തോടു കൂടി പ്രസാദിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അങ്ങോട്ടു ഗ്രഹിപ്പിപ്പാൻ ഏക സത്രുപത്തിന്റെ കടാക്ഷമുണ്ടാകയും ചെയ്തു. ഇച്ചെയ്ത ഉപകാരം നാമും നമ്മുടെ സത്രുപവും ഒരു നാളും മറക്കയുമില്ല. ഇതിന്നു സമമായുള്ള പ്രത്യുപകാരം ചെയ്വാൻ നമ്മാൽ സംഗതി പോരായെന്നേ അങ്ങറിയാമെല്ലൊ. എന്നാലും നമ്മുടെ പ്രാണത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചും കുമ്പഞ്ഞിയുടെ കാര്യത്തിന്നു കൂടി ഗുണദോഷമനുഭവിപ്പാൻ കുറവുണ്ടാകയുമില്ല. മൂരുമാൻ കുമുദോരുമായിട്ട നമ്മുടെ നാട്ടിലേയും പ്രജകളുടേയും വർത്തമാനം അറിയപോരായ്ക കൊണ്ടും, സിദ്ധാന്തികളുടേയും അസാരന്മാരുടേയും വാക്കു കേൾക്ക കൊണ്ടും, എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയും നമ്മുടെ സത്രുപവും അന്യോന്യമുള്ള ഉടമ്പടിയും വിശ്വാസവും എങ്ങിനെ ഇരിപ്പു എന്നുള്ള വിചാരബുദ്ധിയില്ലായ്ക കൊണ്ടും, കീഴ്മര്യാദയില്ലാത്തവണ്ണം സത്രുപത്തെയും നമ്മെയും ഉള്ളു ചേരായ്ക എല്ലാവരും അറിവാൻ തക്കവണ്ണം കാട്ടുകകൊണ്ടും, നാട്ടിലുള്ള അസാരന്മാരും കൂടെ നാം വിളിച്ചാൽ വരായ്കയും കല്പന കേളാതെ വരികയും ചെയ്തു. ക്രമേണ നേരങ്ങു ബോധിക്കും.

എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയും നമ്മുടെ സത്രുപവും ഉള്ള വിശ്വാസത്തിന്നു ആയാളെ ചെയ്യുന്നതക്കെയും നമുക്ക....നേരം അതും ഒരു ഭ്രഷ്ണമെന്നുകല്പിച്ചു. പാ.....അ.....ശേഷം....നൊമ്മെയും നൊമ്മടെ സത്രുപവും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയും ഉള്ള വിശ്വാസത്തിന്നു തക്കവണ്ണം തന്നെ അങ്ങുന്നു ചന്ത്രതൊൻ കുമുദോരെ കല്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം, ചൊവ്വരക്കുറിലുള്ള പിണ്ടണക്കൊട്ടം ശത്രുവിനെയും പിടിച്ചു

തുടങ്ങിയ നെരുകേടിന്നു വഴിയും പറഞ്ഞു കല്പന കേട്ട അമന്നു ചെന്നുകൊള്ളുവാറെന്ന കല്പന കുമുദോരും കൂടി പുരുഷാരയോഗത്തോടെ ആ നാട്ടിൽ കടന്നിരുന്നു രണ്ടും തിരിച്ചു കേൾക്കേണമെന്നും സാമം കൊണ്ടു ശ്രമിച്ചതു ബഹുമാനിയാതെ അവിടുന്നു വാങ്ങുക കൊണ്ടു മതിയാകും വണ്ണം അമച്ചു വരത്തക്കവണ്ണമുള്ള ശിക്ഷ ആ നാട്ടിൽ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ തന്നെ കുമുദോക്കു വശക്കേടു തുടങ്ങുക കൊണ്ടു കുറഞ്ഞൊരു ഭേദം വന്നിട്ടു വെണം സാമൂരിയുടെ നേരെയെന്നു ഭാവിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു പാർത്തു.

അതിന്റെ ശേഷം പാണ്ടണാക്കോട്ടം സാമൂരിയെ ചെന്നു കണ്ടു പുരുഷാരയോഗം തികച്ചുകൊണ്ടു ഇരിങ്ങാടക്കുടക്കു കടന്നു. നമ്മുടെ വാടയിൽ ആക്കിക്കൊടന്ന ആളുകളെയും വെട്ടിക്കൊണ്ടു ഇങ്ങോട്ടു നാട്ടിൽ നടന്നു നാശം ചെയ്തെടുത്തുവച്ചു പടയേറ്റു, രണ്ടുപുറവും വഴിപോലെ ഈടുകേടുണ്ടാക്കയും ചെയ്തു. അസ്സമയത്തും കൽ കുമുദോരുടെ വശക്കേടുയെതുയും വളരെ വൈഷമ്മിക്ക കൊണ്ടു സൂരത്തക്കു കല്പിച്ചിട്ടു, യെഥായോഗ്യമായിട്ടു ഇവിടെ മ.....യതൈത്തോര യെതുയും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയുടെ കാരിയത്തിനും ഇവിടെത്തന്നെ കല്പിച്ചിട്ടു, വന്നപോലെ ശേഷം കുമുദോരും ശേഷന്നിയോതന്മാരുമായി നിരൂപിച്ചു ഇരിങ്ങാടക്കുടെ കാരീക്കളങ്ങരെ വാടയിനും തുത്താനി വാടയിനും നെടിയിരിപ്പിനെ യുദ്ധം ചെയ്തു നിർത്തി. അസ്സമയത്തുംകൽ മൈത്തോരുമവിടെക്കയെത്തി ഉണ്ടായ പടയുടെ നടുക്കം കൊണ്ടു നെടിയിരിപ്പു ഭയപ്പെട്ടു മാപ്പാണത്തു വാടയിന്നും. പുത്തൻ വാടയിന്നും, പുതുക്കാട്ട വാടയിന്നും, തുശ്ശിവപേരുരുന്നും, ചേറുവാഴിയിന്നും, പാപ്പിനിവട്ടത്തുന്നും ഒഴിച്ചുപോകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം, ഭയിത്തോരക്കുടെ മാപ്പാണത്തു വന്നു കണ്ടു, ആ വാടയും ചുട്ടുനിരത്തി. പുത്തൻവാടയും കളഞ്ഞു. അവിടുന്നു ഭയിത്തോരും കുപ്പുത്താന്മാരും കൂടെപടിഞ്ഞാറെ വഴി പാപ്പിനിവട്ടത്തു നെടിയിരിപ്പിന്റെ സ്ഥലവും നാടും ചുട്ടകളകയും ചെയ്തു.

പന്തുതോൻ കുമുദോക്ക് വശക്കേടായി പോകകൊണ്ടു കല്പിക്കേണ്ടതൊന്നിന്നു ഒരു ഉദാരത ഉണ്ടായതുമില്ല. അവിടുന്നു വരിഷമാക കൊണ്ടു കുപ്പിത്താംമാരും സളുത്താക്കളും കൊടുങ്ങല്ലൂർ തന്നെ പാർത്തു. ഇരിങ്ങാടക്കുടെയും പുതുക്കാട്ടും തുശ്ശിവപേരുരും നമ്മുടെ കാരായക്കാരന്മാര ആളുകളെയും ആക്കി ഉറപ്പിച്ചു പാർത്തു. വരിഷത്തിൽ തന്നെ നെടിവിരിപ്പു മാപ്പാണത്തും പുത്തൻവാടയിലും വന്നു നടത്തെപ്പോലെ തന്നെ പണിതു ഉറപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം ചെല്ലുവാൻ വരിഷം കഴിഞ്ഞിട്ടെന്നു ഭാവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴം കഴിഞ്ഞകാലം നമ്മുടെ കരായത്തിനു കല്പിച്ചയച്ച ഉണർച്ച എല്ലാനേരവും ബഹുമാനപ്പെട്ടജനരാലുടെ മനസ്സിൽ ഉള്ളതു. ആ ഭാവവും, വാക്കും, മുഖവും, നമ്മുടെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടറിയുംവണ്ണം പ്രത്യേകമായി കാണ്മാൻതക്കവണ്ണം, ശേഷംതികച്ചകല്പനയോടുകൂടി കന്നിതെളിവിനുതന്നെ ബഹുമാനപ്പെട്ട വാരൻകെത്തൻ കുമുദോരു കൊച്ചിക്കു വരികയും ചെയ്തു. അവിടുന്നു ഒട്ടും താമസംകൂടാതെ നാമും വാരൻകെത്തൻകുമുദോരും ഒരുമിച്ചു പടയോഗത്തോടു കൂടി ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കു എത്തി. ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയുടെ സുളുത്താക്കളെയുംകൊണ്ടു കുമുദോരു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നടന്നു പുത്തൻവാടക്കു നേരെചെന്നു പടയേറ്റു വാടവളഞ്ഞു. അകത്തുകടന്നു വെട്ടിക്കൊന്നു ഒഴിപ്പിച്ചു. എടത്തുരുത്തിനും പടയുണ്ടായി. അവിടെന്നു നെടിയിരിപ്പു വളരെ അപജയപ്പെട്ടുവാങ്ങി. മാപ്പാണത്തുന്നും കാട്ടുരു മുതലകുന്നത്തുന്നും നെടിയിരിപ്പിനെ ഒഴിപ്പിച്ചു. ഉണ്ടായപടകൊണ്ടു വാരയിട്ടു കെട്ടുവന്നു നെടിയിരിപ്പു ഭയപ്പെട്ടു, പടിഞ്ഞാറുവഴിക്കു നമുക്കുള്ള മതിലകമെന്നദേശത്തും എടവെലങ്ങിലും പ്രത്യേകം പൊ(വ്വ)രെക്കുറായ അയിരുനാട്ടിന്നും മണപ്പുറവീതിചേറുവാ അഴിക്കലോളം നെടിയിരിപ്പുതാനെ ഒഴിഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

കാട്ടുരുവടക്കെ അറത്തെ കുരുവന്നൂർപൊഴക്കൽചെന്നു [കുമുദോര ഇരിക്കുമ്പോഴം നംപൂരിയുടെ ആളുകൾവന്നു ക.....യും വണ്ണം ഇരിക്കാമെന്നു കുമുദോരോടു തെകച്ചു പറക ആകുന്നു. അതിന്റെശേഷം ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയുടെ കല്പന ചേറുവാ അഴിക്കൽ കോട്ട പിടിക്കേണമെന്നു ആകുന്നതു. സംസാരിച്ചുവപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ വരികെ വേണ്ടുവെന്നു പറഞ്ഞച്ചു കുമുദോരു ചേറുവാഴിക്കു പോകയുംചെയ്തു. സ്വാധീനമായ ദിക്കിലൊക്കെയും ആളുകളെ ആക്കി നിദാനങ്ങളും കഴിച്ചു മൂനാം ദിവസം നാം ചേറുവാഴിക്കു ചെന്നു. അവിടെ കുമുദോരു കോട്ടക്കു കുറ്റി ഇട്ടു വിസ്താരങ്ങളും പൊക്കിമാടി വലയതോക്കും വച്ചു. അവിടെ (സാമൂരി)യുടെ അമത്യൻമാരവന്നു കുമുദോരുമായിട്ടു പലദിവസം സംസാരിച്ചു. കവിയാത്തവണ്ണം എഴുതിവക്കയും, വേണ്ടുംപ്രകാരം വെള്ളിയോലയിൽ എഴുതി കുപ്പുത്താന്മാരും (സുളുത്താക്കളും) ചെന്നു സാമൂരിയെക്കൊണ്ടു ഒപ്പുകുത്തിച്ചുകൊണ്ടന്നതിന്റെ ശേഷം ഇപ്പോഴേക്കു ഇതോടവും ഇരുന്നു.

നാമും കുമുദോരുംകൂടെ നിരുപിച്ചു തെളിഞ്ഞിട്ടത്തെ കുമുദോരു സാമൂരിയെ കാഴ്ച ആകുന്നതു. വിശേഷിച്ചു, നമ്മുടെ കുറിൽപെട്ട അയനിക്കുറിൽ നംപടിയെ കൊണ്ടു നെടിവിരിപ്പു ബലത്താലെ എഴുതിവെപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കുരട്ടിക്കരെയെന്ന ദേശവും സ്ഥലവും, കടവല്ലൂർ സ്ഥലവും ഉല്പത്തിയും, സാമൂരിയുമായി പറഞ്ഞൊഴിപ്പിച്ചു. നമ്മോടുകൂടെ ഇണദോഷമനുഭവിച്ചു കൊച്ചിക്കു വാങ്ങിയിരുന്ന അയനിക്കുറിൽ നമ്പടിക്കുത്തന്നെ കീഴിലത്തെപ്പോലെ നടക്കുമാറു കല്പിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇവണ്ണമൊക്കയും ഏറാടുപെരുമ്പടപ്പുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുവച്ചു

നാമും കുമുദോരും കൊച്ചിക്കു വന്നതിന്റെശേഷം പെരുമ്പടപ്പിൽ സ്വരൂപവും കുമ്പഞ്ഞിയും കൂടി കല്പിക്കുന്നതിനെ കേട്ടുകൊള്ളാമെന്നു പിണ്ടണിക്കോട്ടം തടസ്ഥം പറയിച്ചു കൊടുങ്ങല്ലൂക്കുവന്നു കണ്ടു നമ്മോടുചെയ്തു കയ്യേറങ്ങൾക്കു പ്രായ്ശ്ചിത്തവും ചെയ്തു, കീഴമര്യാദക്കുതക്കവണ്ണം നടന്നുകൊള്ളുമാറും കല്പിച്ചു. അവിടന്നു നാമും കുമുദോരും കൂടെ ആലുവായിക്കു ചെന്നിരുന്നുകൊണ്ടു നമ്മോടു പിഴച്ചമേലോത്തെ വിളടംത്തെ (?) കൊണ്ടു പ്രായ്ശ്ചിത്തവും ചെയ്യിച്ചു വില്ലുവേല വെപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അവിടന്നു കൊച്ചിക്കു വന്നു.....പടയോഗത്തോടുകൂടി തെക്കെ ദിക്കിലെ അവസ്ഥ (കര)പ്പുറത്തെ തെക്കെ അറത്തു അരിക്കാട്ടു ചെന്നിരുന്ന നമ്മോടു കയ്യേറ്റംചെയ്ത തെക്കുംകൂറിൽ നായരെയെക്കൊണ്ടും, രണ്ടത്തു നാലുകൂറിൽ കോവുമ്മാരെകൊണ്ടും പ്രായ്ശ്ചിത്തവും ചെയ്യിപ്പിച്ചു. തെക്കെ ദിക്കിൽ നാം രക്ഷിക്കേണ്ട പ്രധാനമായിട്ടു വലിയ ക്ഷേത്രമത്രെ തിരുവല്ലായിലാകുന്നതു. ക്ഷേത്രത്തോടു പിഴച്ചവരെ ഒക്കെയുംകൊണ്ടു ദേവനു പ്രായ്ശ്ചിത്തം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. ക്ഷേത്രം നടക്കുമാറാക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊല്ലത്തു ദേശിംക നാട്ടടികളെ കുമ്പഞ്ഞിയോടു നേരല്ലാതെ നടന്നതിനു മേൽ നേരാകുംവണ്ണം ചെല്ലുമാറു എഴുതിവപ്പിച്ചു, കുമുദോരുമായിട്ടു കാണുകയും ചെയ്തു. കരപ്പുറത്തുകാര നമ്മുടെ ലോകരും മാടമ്പി (മാരും) നമ്മോടു ഉമ്മാസ്ത്രമായി നടന്നതിനെ കുമുദോരു എല്ലാവരേയും വരുത്തി സ്ഥാനമാകുംവണ്ണം ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞു നല്ലവഴിക്കു നടക്കുമാറാക്കി. അവിടെ നമ്മുടെ ഉല്പത്തി മുമ്പിനാലെകൊടുത്ത കായ്മും പറയാതെ പല കാലം നടന്നതു പാട്ടം കണ്ടു പൊളിച്ചെഴുതി കൊള്ളുമാറു കല്പിച്ചു. പച്ചപ്പുകയിലയും നട..... കളഞ്ഞകെട്ടതെങ്ങും കെട്ടി. വിശേഷിച്ചു പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തോടും കുമ്പഞ്ഞിയോടും നേരല്ലാതെ കാട്ടുകയും പറയുകയും ചെയ്തവരെ ഒക്കെയും അമർച്ചവരുത്തി, പ്രായ്ശ്ചിത്തംചെയ്യിക്കേണ്ടവരെകൊണ്ടു പ്രായ്ശ്ചിത്തം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. പറഞ്ഞുവെക്കേണ്ടവരെകൊണ്ടു പറഞ്ഞു വെപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

വീരൻ കെത്തൻ കുമുദോര കൊച്ചിക്കു .... [കൊ]ല്ലം വ്യ ൪ -ാമതു മേടമാസം ൨ -ാംനു-യോളം നമ്മുടെ കാരിയത്തിനു പ്രയത്നം ചെയ്വാനെ അവസരമുണ്ടായുള്ളു. ബഹുമാനപ്പെട്ട ജനറാൾ കല്പിച്ചയച്ചവണ്ണം പ്രയത്നം ചെയ്തു നമ്മുടെ ക്ലേശവും പീഡകളും കൂറിൽപെട്ടവരുടെ സങ്കടങ്ങളും കുമുദോര തീർക്കൊണ്ടു വളരെ പ്രസാദമാകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തിൽ കൊച്ചിയിൽ കോട്ട പിടിച്ചതിൽ പിന്നെ കുമുസാരി ജനറാളോളം കല്പന തെകച്ചിലുണ്ടായിട്ടും എതുയും തനിക്കത്താംപോന്ന ആളായിട്ടും ഒരുത്തര വന്നിട്ടില്ല. അക്കാലത്തും ഇപ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട വീരൻ കെത്തൻ കുമുദോര അവസ്ഥ(യ)വണ്ണം മലയാളം ഒരുനാളും അമന്നിട്ടില്ല. അന്നന്നു അങ്ങുന്നു കല്പിച്ചയക്കുന്ന കുമുദോരന്മാരെ നടക്കുന്നവണ്ണമൊക്കയും നാമങ്ങു ഗ്രഹിപ്പിക്കണമല്ലൊ. എന്നിട്ടത്രെ ഉണ്ടായ വർത്തമാനം എഴുതാൻ കാരണം.

നെടിയിരിപ്പിന്നു ഉള്ളിലുള്ള അഹംഭാവം നിലച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ചേറുവാഴിക്കലെ കോട്ട വഴിപോലെ ഉറപ്പിക്കുന്നതു ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിക്കും നമുക്കും നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു. ഏകസ്വരൂപം കഴിഞ്ഞാൽ നമുക്കും നമ്മുടെ കൂറിൽപെട്ടവക്കും കുമ്പഞ്ഞി അല്ലാതെ മറ്റാരുമെവിടെയില്ല. അതൊക്കയും ബഹുമാനപ്പെട്ട ജനറാൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമല്ലൊ. നമ്മെ ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരും സ്വാന്തികളും നമ്മെക്കൊണ്ടുള്ള ദോഷം ജനറാൾക്കു എഴുതിഅയച്ചിരിക്കുന്നവല്ലൊ. ഇതുനേരവും ദോഷമായിട്ടു ഒന്നിന്നും മനസ്സു ചെലത്തിട്ടുമില്ല. ദെയിത്തൊരു പ .... ദാരും വീരൻ കെത്തൻ കുമുദോരും നമ്മുടെ അവസ്ഥക്കൊപ്പം നാം ഈ രാജ്യം ചൊല്ലി ക്ലേശിക്കുന്നതും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിശേഷിച്ചു നമ്മുടെ അനന്തരവര ആയിട്ടു ഇവിടെക്കു കല്പിച്ചതിൽ മൂവരുണ്ടു അതിൽ അടുത്ത അനന്തരവനു വെളുപ്പെന്ന ഒരു മഹാവ്യാധി പി[ടി]ച്ചിരിക്കയും കാലം വിധിയമല്ലായ്കകൊണ്ടും ഒന്നിന്നും പ്രയത്നംചെയ്ക സാദ്ധ്യമല്ലാതെപോയി. പിന്നെ മൂന്നാമതും നാലാമതും ഉണ്ടു. അവരിരുവരും നാം ചൊല്ലിയാൽ ചൊല്ലിയവണ്ണം കേൾ

ക്കയുമില്ല. സൊരുപത്തിന്ന വേണ്ടുന്ന സ്ഥാനത്തിങ്കൽ വേലചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടുകയുമില്ല. കല്പിച്ചെടത്തു പറകയുമില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല നാട്ടിലുള്ള പ്രജകളെ ഒക്കെ ഉപദ്രവിക്കയുമുണ്ടു്. ഇപ്പരമാത്ഥമൊക്കയും കൂടുതോറും ഗ്രഹിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. സുളത്താക്കളേയും കൊല്ലിച്ച ദ്രവ്യവും ചെലവിട്ടു നമ്മുടെ സൊരുപത്തുംകലെ ഗുണമാസകലം പരത്താൽ പ്രയത്നം ചെയ്കയല്ലൊ ചെയ്തതു്. ഗുണം വന്നേടത്തു നമ്മുടെ കാലംകഴിഞ്ഞാൽ ഈ അനന്തരവര ഇസ്സൊരുപംകൊണ്ടു ചെല്ലുമെന്നതന്നെ നമുക്കു തോന്നുന്നില്ല അതുകൊണ്ടുള്ള ക്ലേശം നമുക്കുവളരെ ഉണ്ടു്. എല്ലാ ക്ലേശവും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയൊടനാം ഗ്രഹിപ്പിക്കയല്ലൊ ഉള്ളു. നമ്മുടെ സൊരുപവും പലപ്രകാരത്തിലും വളെ.....
ഞ്ഞുകെടന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട കുമ്പഞ്ഞിയുടെ കാ.....കൊണ്ടു പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങി, ഉണ്ടായികിടക്കുന്ന ചട്ടുപ്പു മറു.....ര കല്പിച്ചാൽ തീരുകയുമില്ല, ഇസ്സഹായിച്ചവണ്ണം തന്നെ കുറഞ്ഞൊരു ദിവസം ചെല്ലുംപോൾ പുഷ്ടിഉണ്ടാകയും ചെയ്യും.

നമ്മുടെനേരെ മരുമക്കളായിട്ടു മതിന്നിട്ടു ഇരുവമൂവര ഉള്ളവരെ ഇസ്ഥാനത്തു വാഴിക്കാതെ നമ്മുടെകാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ അനന്തരവര നാട്ടിൽ പൊരുപ്പിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നുമില്ല. നൊം കയ്യൊറം കാട്ടിയവരെ നാമും കുമ്പഞ്ഞിയുംകൂടി അമർത്ത ശത്രുതപം നമ്മോടു പ്രത്യേകം അവക്കൊക്കയും ഉണ്ടാകകൊണ്ടു പൊറത്തു ഒരെടത്തു വാങ്ങിയാൽ ഇരിപ്പാൻ എടം കൊടുക്കയുമില്ല. അങ്ങനെ വലുതായിട്ടു ഒരു സങ്കടവുമുണ്ടു്. അതു ബഹുമാനപ്പെട്ട ജനരാൾ കല്പിക്കുമ്പോഴെ സൌഖ്യമായിരിപ്പു. എന്നിട്ടു തിരിച്ചു എഴുതുവാൻ കാരണം. ഇവര മേപ്പട്ട സ്ഥാനം കൊണ്ടുചെല്ലുവാൻ മതിയാകുന്നവരെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ ഉണ്ണികളുടെ ഗുണം നാംതന്നെ എഴുതുകയല്ലൊ ആകുന്നതു, വിചാരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങു് ഉണ്ടാകയും ചെയ്യും.

നമുക്കു പ്രത്യേകം വേണ്ടിയതായ ബന്ധുസ്സരുപങ്ങളും നമ്മെ വിശ്വസിച്ച ജനങ്ങളും ഉണ്ണികളെ കല്പിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു മേപ്പൊട്ടുക്കു ആധാരമാക്കിയേക്കണമെന്നും നൊമ്മോടു അപേക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇസ്സൊരുപത്തിങ്കൽ ബന്ധിപ്പിക്കാഞ്ഞാൽ അങ്ങാക്കും സഹായിച്ചുകൂടാ. മേപ്പട്ടുക്കു അനന്തരവരെ വെണമെന്നൊ [ര] വെസ്ഥഎല്ലൊ. ബെട്ടത്തവര നമുക്കും കുമ്പഞ്ഞിക്കും ശത്രുവാകകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചുകൂടുകയുമില്ല. ഐരുരു മൂന്നാളൊള്ളതു സ്ഥാനത്തേക്കു മതിയാകുന്നവരു നേരുള്ളവരുമല്ല. എന്നതുതന്നെ അല്ലാ അതിൽ ചില ആളുകളു മുരിയടത്തു നമ്പിയാക്കു അനന്തരവര ഭത്തുപുക്കു ജാതിപ്രഷ്ടായി ചെല്ലുന്നു. അതുകൊണ്ടു അതിലുള്ളവരെ ഒട്ടും കൊള്ളരുതു. പടിഞ്ഞാറേടത്തുകോവിലസാമൂരിയുടെ സ്ഥലത്ത ഒണ്ടാകുന്ന പെണ്ണു ഒക്കയും കെട്ടേണ്ട ആളാകകൊണ്ടും, എന്നതുതന്നെയുമല്ലാ അതിലുള്ള വരെവച്ചാൽ നമ്മുടെ നാടൊക്കയും ക്ഷയിച്ചു സകാരിയം വഷ്ടിപ്പിക്കേയുള്ളു. ഇതു മൂന്നെടത്തുന്നും സുതാ (സ്വതെ?) പെരുമ്പടപ്പിൽ സ്വരുപത്തുങ്കൽ കരകമ്മ ബധ (ന്ധ?)വും ഒരു ദേഹബന്ധവും സ്ഥാനബന്ധവും ഉള്ളവരല്ല. നടെ ഒരെടയിൽ ഇതിലൊരേടത്തുന്നു സിദ്ധാന്തത്തിന്നു തക്കവണ്ണം വെക്കകൊണ്ടു നമ്മുടെ സ്വരുപം വളരെ ക്ഷയിച്ചുവല്ലൊ. എന്നതുകൊണ്ടു പുറത്തുസകായ്മും രാജ്യമുള്ളവരേയും, ശത്രുസ്വരുപത്തുങ്കൽ ഉടപ്പുമുള്ളവരേയും നമ്മുടെസ്വരുപത്തുങ്കൽ കൂട്ടിയാൽ ക്ഷയമാകുന്നതു്

ചാഴിയൂർ കോവിലകത്തുള്ളവരും പെരുപ്പടപ്പിൽ സ്വരുപത്തുങ്കൽ സുതാ (സ്വതെ?) ഉള്ളവരും, അമ്മപെറു അതുണ്ടായാലൊരു പരമ്പരയാകുന്നതു്. അതിൽ ഉള്ളവക്കു വേറെ രാജ്യത്തിൽ ബന്ധവുമില്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ള അനന്തരവരെ നീക്കീട്ടു നമ്മുടെ മരുമക്കളെ കല്പി(ക്ക)ണമെന്നില്ല. അവക്കും ഇക്കിടാങ്ങൾക്കു സുതാ (സ്വതെ?) കോവിലകമൊന്നാകുന്നു. ഒന്നിച്ചു കഴിക്കേണ്ടവരാകുന്നതു്. ഇപ്രകാരമത്ഥമൊക്കയും എതുയും ബഹുമാനപ്പെട്ട ജനരാളുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിട്ടു നമ്മുടെ ക്ലേശം ഒഴിക്ക. ഗുണം വരത്തക്കവണ്ണം വേണ്ടുന്നതു ഒക്കയും കല്പിച്ചേക്കയും വേണം

എന്നാൽ ഇതു കൊല്ലം വ്യ ഭ -ാമത മേടമാസം ൨൦ -ാംനു- കൊച്ചിയിൽ കോവിലകത്തു ഇരുന്നരുളെ പവ്വത്തിൽ ഇട്ടി അമ്പാടി കൈഎഴുത്തു.

വംശാവലി
(എ.ഡി. ൧൭൭൭ മുതൽ എ.ഡി. ൧൯൦൫ വരെ)

തമ്പാധരലക്ഷ്മി, (ഇ)
(എ.ഡി. ൧൭൭൭-എ.ഡി.൧൭൯൩)

മൂത്തതാവഴി ഭർത്തൃ
എ.ഡി.൧൭൯൩

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൭൯൩-൧൮൨൫)

ചാഴൂർ താവഴി ഭർത്തൃ
എ.ഡി.൧൮൨൫

വീരകേരളവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൭൯൩-൧൮൦൫)

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൭൯൭-൧൮൨൫)

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൦൭-൧൮൨൫)

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൦൯-൧൮൨൫)

രവിവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൧൨-൧൮൨൫)

വീരകേരളവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൨൫-൧൮൭൫)

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൨൫-൧൮൭൫)

രവിവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൨൫-൧൮൭൫)

വടക്കെപ്പാട്ടനിന്നുഭർത്തൃ
എ.ഡി.൧൮൭൫

വീരകേരളവർമ്മ
(തീപ്പെട്ടു)

രവിവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൭൫-൧൯൦൫)

സ്ത്രീ

വീരകേരളവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൭൦-൧൯൫)

സ്ത്രീ

രാമവർമ്മ (ശകുന്തൻ)
(എ.ഡി.൧൮൭൦-എ.ഡി.൧൯൫൭)

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൭൯-൧൯൦)

സ്ത്രീ
(തീപ്പെട്ടു)

സ്ത്രീ
(സന്തതിയില്ല)

സ്ത്രീ
(തീപ്പെട്ടു)

സ്ത്രീ
(സന്തതിയില്ല)

ഇക്കാവുതമ്പുരാൻ

വീരകേരളവർമ്മ
(തീപ്പെട്ടു)

രവിവർമ്മ
(തീപ്പെട്ടു)

രാമവർമ്മ
(എ.ഡി.൧൮൮൫-൧൯൦൫)

സ്ത്രീ

സ്ത്രീ

INDEX

A.

Ādicchan, Iravi. Pp. 11, 12.
Airāṇikkulam, temple. 4.
Alwaye, river. 4.
Anantha Krishna Ayyar, L. K. 6.
Anglade, Rev. A. 9.
Aṅjuvaṇṇam, principality. 14.
Antioch, patriarch of. 7.
Arab traveller. 14.
Archæological report, Travancore. 11; Cochin. 2, 4, 14.
Archæological specimens. 1.
Archæological Section, Museum. 1.
Art. 1, 17.
Arthād, Church at. 7.
Arundhatī. 16.
Assembly (Pariṣad). 11.
Ashes (from dolmens). 8.
Ayyappan (name). 7.

B.

Bāgeśwarī caves. 17.
Bāli island. 2.
Baptism, of Christ. 6.
Batavia. 10.
Bhagavatī, Paḷayannūr. 5.
Bhārata, river. 5.
Bhāskara Ravi Varman. 13, 14.
Bible. 15.
Bones, excavated. 8, 9.
Brahma. 16.
Buchanan, Dr. Bishop. 5, 6.
Burial remains. 1, 9.

C.

Calicut. 14.
Champa. 2.
Caves. 1, 8.
Challiem, place near Vaipin. 8.
Charter, copper plate. 13.
Chāzhiyur, family. 10.
Chēlakkara. 5, 6.
Chennamaṅgalam, village. 13, 14, 15.
Chiramān Uṇṇi, (name). 5.
Chittagong. 5.
Chōḷa Perumāl. 8.
Chovvannūr, village. 8.
Christ. 6.
Church. 6
Cochin, Jews at. 13, 14, 16.
Conch, a royal emblem. 5.
Converts. 7.
Cot, in a dolmen. 9.
Conservation. 1.
Cousins, Dr. J. H. 17.
Cranganur, Jews at. 13, 14.

D.

Devadāna (temple). 12.
Deuteronomy, Book of (Bible). 15.
Dolmens. 1, 2, 8, 9.
Durgā, temple of. 1, 8.
Dutch palace. 2, 4, 16, 17.

E.

Earthen vessels, excavated. 1, 9.
Egypt. 9.
Emir, of Kaṅjirakkara. 14.
Epics. 16.
Epitaphs. 1.
Era, of Contracts. 13, 15; Seluciden. 15.

F.

Flag-staff, of Tippu. 1, 4.
Fort. 1, 4, 5.

G.

Gaṇapati, temple of. 8.
Gaṅgā, goddess. 16.
Gaza, battle of. 15.
Gīta-Govinda. 16.
Grantha character. 11, 12.
Granthavari. 10.
Guha, Dr. B. S. 2.
Gwalior, paintings at. 17.

H.

Hebrew. 13.
Historic sites. 1.
Hyder Ali. 5.

I.

Iben Battuta. 14.
Iḍikkeḷa Menon. 10
Images, of Gods. 1.
Indra. 16.
Inscription. 1, 4; in Hebrew, 13; in Malayalam; in Portuguese, 4; in Vaṭṭeḷuthu, 11.
Iravi Ādicchan. 12.
Iron spear, excavated. 9.
Israel, father of Sārah. 15.
Iṭṭi Ambādi. 10.

J.

Jar, excavated. 9.
Java, island. 4.
Jayadeva. 16.
Jewess. 15.
Jews, the Black and the White. 13, 14, 15.

K.

Kailāsa, Lord of. 16.
Kaḷañju, a measure. 13.
Kālidāsa. 16.
Kālidās Nāg, Dr. 2.
Kallarai, (dolmen). 9.
Kānjirakkara, locality. 14.
Kānjirappuzha, river. 14.
Kānjiyur, 4.
Kaṭaka, a pose of hand. 16.
Kaṭaka, ornament. 16.
Kathakaḷi, mummy dance. 17.
Kiḻtali temple. 4.
Kislev, name of a month. 13, 15.
Kodai Iravi. 4, 11, 12.
Koṭṭappuram, Jews at. 13.
Kovilakam, palace. 5.
Kumārasaṃbhava, scenes from. 16.
Krishṇa-puram, temple. 4.

L.

Library, Mss. 10.
Laṃbahasta, a pose of hand. 16.
Lamp, a royal emblem. 5.

M.

Madura, mural paintings at. 17.
Mahādeva. 16.
Malabar Quarterly Review. 14.
Mattāncheri, Jews at. 15.
Medal, Buchanan's. 6.
Memoirs of the A. S. I. 9.
Monuments. 1.
Mural paintings. 1, 2, 4, 17.
Musical Instruments. 17.
Museum, Cochin State. 1, 4, 11.

N.

Nāduvaḷi chief. 13.
Nairs. 6, 7.
Naṃbūdiri. 7, 8.
Nārāyaṇa Menon, Vaḍaśśeril. 2.
Nazrens. 6, 7, 8.
Neḍumpura, Taḷi temple at. 11.
Nelluvāi, temple. 7
Newton, L. W. 9.
Nityavicāreśwaram. temple. 11.

O.

Overlordship. 11.

P.

Paintings. 1, 16, 17.
Palakai, Palayai (plank). 12.
Palanquin, a royal emblem. 5.
Paḻayannur, locality. 5, 6.
Pāliyam, family. 10.
Paḻḻi, Family. 10.
Pālur, church at. 6.
Panakkal, house.
Panthi, Family, 10.
Parur, Jews at. 13, 15.
Pārvatī. 16, 17.
Paraḍaiyār. 12, 13.
Parisad (assembly). 11.
Pavvathil, Family. 10.
Perāṭṭuvīthi. 5.
Perār, river. 5.
Periyār, river. 13.
Perumāal, Chola. 8.
Phala (benefits). 12
Pishāroḍi. 5
Poduvāḷ (temple officials). 11, 12.
Porkalam, place. 2, 8.
Portuguese. 4, 8, 13.
Pullut, place-name. 4.
Pulney hilis. 9.
Pūṇithura, place-name. 11, 13.
Purohitas. 11.

Q.

Quilon. 14.

R.

Rāmanātha Ayyar. A. S. 11.
Research Institute, Rāma Varma. 1, 2.
"Rock", (God). 15.
Romans. 13.
Royal emblems. 5.

S.

Sages. 16.
Ṣaktan Taṃpuran. 5.
Ṣaṅkuṇṇi Menon, Diwan. 5.
Santāna-Gopāla-Krishṇa, temple of. 4. 11.
Ṣānti, (priests). 12.
Sāra, a Jewess. 13, 15.
Ṣāttaṇ Kumaran. 11. 13.
Scenes. 16. Sculptures. 1, 2,
Selucidan Era. 15.
Serpants. 16.
Śikkol (sweeper). 12.
Śiva, line sketch of. 16; marriage of. 17.
St. Thomas'. 6, 8.
State Manual, Cochin. 4. 13, 14.
Subrahmaṇya Ayyar. C. V. 14.
Syrians. 6, 15.

T.

Taḷi temple. 11.
Tanjore, paintings at. 17.
Tippu. 1, 5.
Tiruppurangodu, inscription at, 11.
Tiruvañchikkulam. 4.
Tīṭṭūram. 11.
Tombs. 9.
Toṭṭāśśeri Talaśśannor. 5.
Travancore Lines. 4.
Trichur. 1, 2, 8, 11.
Trippūṇithura. 4, 11.

U.

Underground chambers. 5.
Uttarīyam. 16.

V.

Vaḍakkumnāthan temple. 4.
Vāikura. (a jovial note). 17.
Vaipura, (Vaipin). 8.
Vāṇiyampāra forest. 2, 8, 9.
Vaṭṭeḻuthu inscription. 11.
Vedakkād, (Veḻakkād). 8.
Villārvaṭṭath, Chief of. 14.
Viṣṇu. 16.

W.

Winternitz. Dr. M. 15.

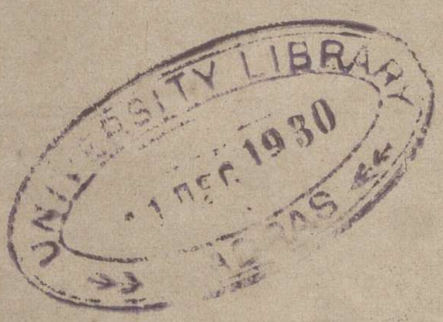
Z.

Zoological Survey. 2.
Zamorin. 10.

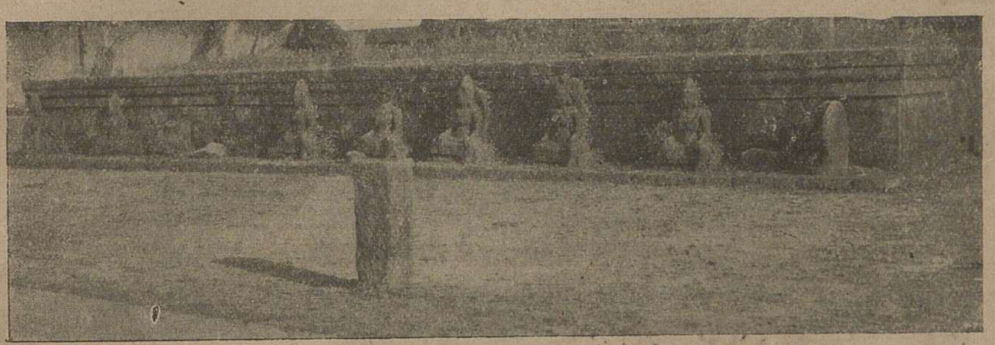
LORD SIVA

From a mural drawing in the Dutch Palace at Cochin.

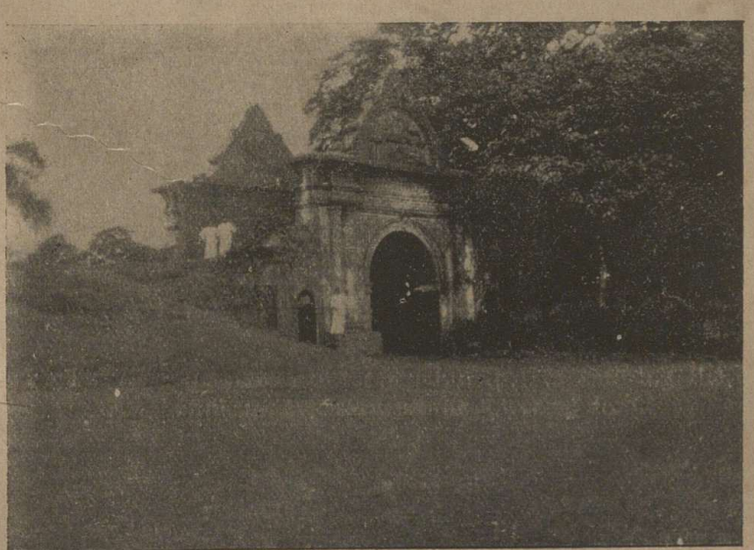

UNIVERSITY LIBRARY
1930

(a) Tippu's flag-staff covered up by the trunk of a banyan tree.

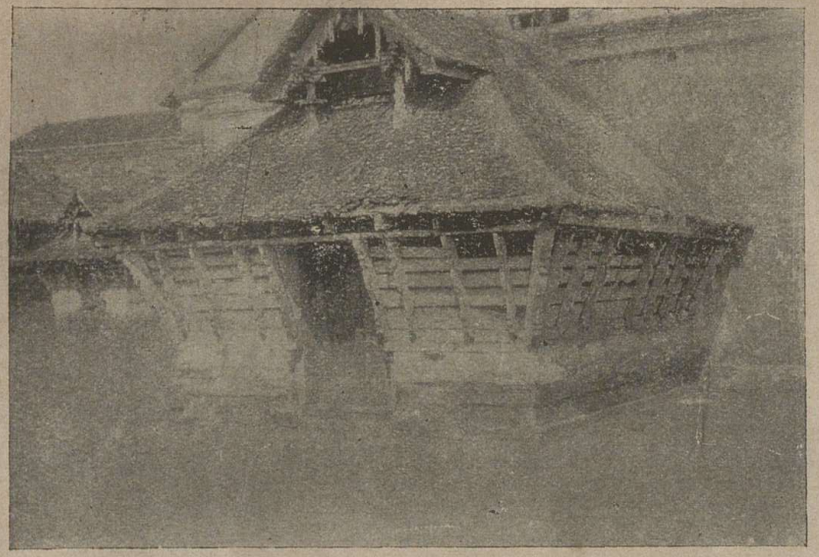

(b) Stone images of gods and goddesses in the Vadakkumnathan temple, Trichur.

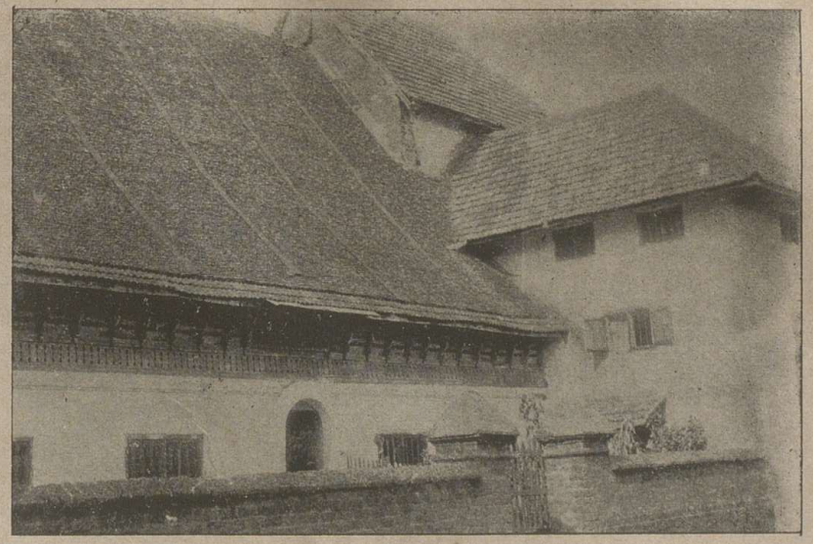

c) The eastern gateway of the Trichur palace showing the royal emblems engraved on the towering arch.

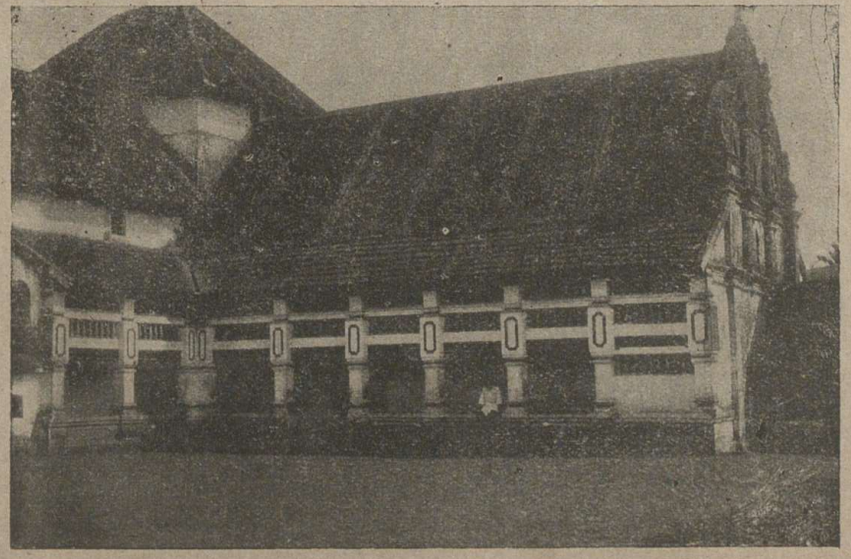
UNIVERSITY LIBRARY
1930
TEXAS

(a) The front view of a Syrian Church at Kunnamkulam showing resemblance to a Hindu temple.

(b) Another Church at Kunnamkulam with enclosed verandah built in the old style of Hindu architecture.

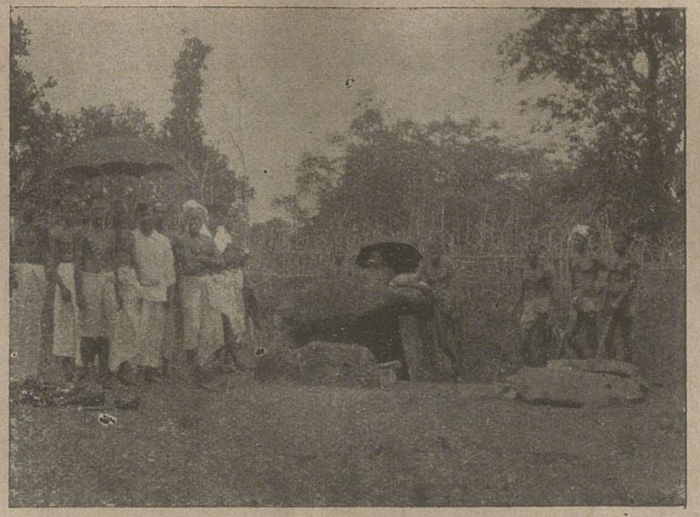

(c) A view of the verandah of a Syrian Church at Kunnamkulam built in the modern style.

UNIVERSITY LIBRARY
11 DEC 1990
TEXAS

(c) A dolmen at Vaniyampara before excavation.

(b) A dolmen at Porkalam with its side stone removed.

(c) The dolmen (at Porkalam) partly excavated showing the spear and the cot *in situ*.

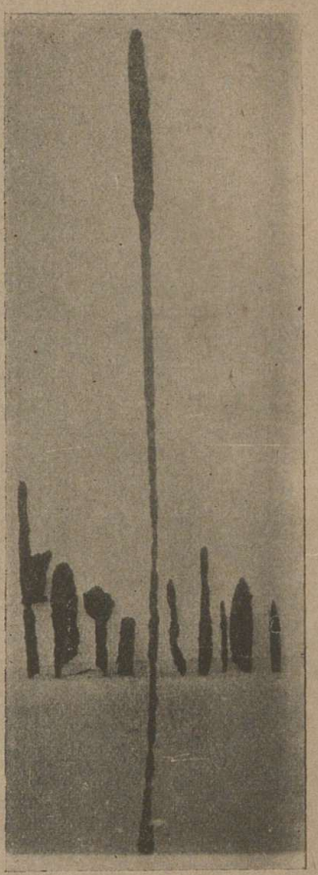

(d) The inner view of the dolmen (at Porkalam) after excavation, showing the granite cot inside.

UNIVERSITY LIBRARY
1910

(a) An earthen vessel with parts of an unburnt human skeleton buried inside the dolmen at Porkalam.

(b) Iron implements discovered from the dolmen during excavation.

(c) An earthen jar discovered from the dolmen.

(d) Earthen vessels of different shapes and sizes excavated from the dolmen.

UNIVERSITY LIBRARY

(a) The ruins of the famous Vaipikkotta Seminary, at Chennamangalam built by the Portuguese in the 16th Century.

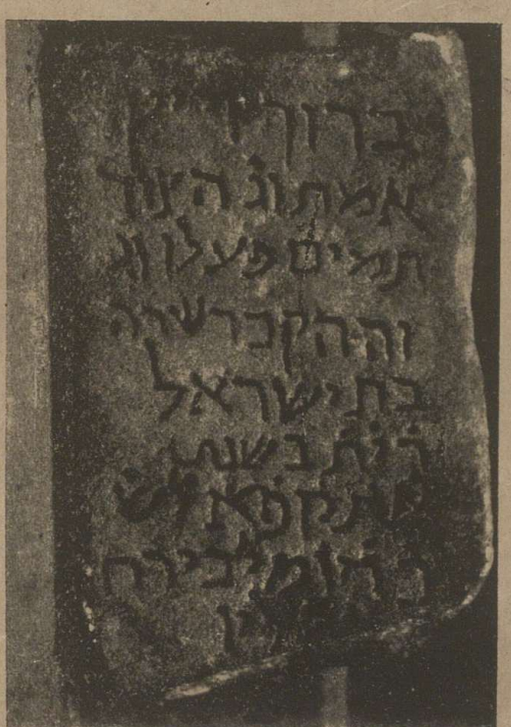

(i) Baptism of Christ.

(ii) The Baptist with flag in hand.

(B) Bishop Buchanan's gold medal.

(c) A Hebrew inscription of the 13th Century from the Synagogue of the Black Jews at Chennamangalam.

UNIVERSITY LIBRARY
1930
TEXAS

The Trippunithura inscription of King Kotai Iravi.

UNIVERSITY LIBRARY